

Negocis i lluites al voltant dels TAV

AVE: un fals suport social

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Miguel Brieva

"Amb la crisi, renaixerà la cultura"

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N263

29 de febrer de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

AQUESTA SETMANA, SUPLEMENT:

El sector negocis de CiU vol explotar els terrenys d'Eurovegas des de 1986

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Els darrers 25 anys l'àrea s'ha salvaguardat gràcies a les mobilitzacions veïnals i la legislació mediambiental. El Barça Parc va ser l'última de les temptatives

ALBERT GARCIA

Una noia protesta als accessos de la Fira de Barcelona contra l'ús que la indústria telefònica fa de la mà d'obra que extreu el coltan al Congo

Protestes a les portes del Congrés de Mòbils

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Diverses veus han compartit l'escenari de lluita a les portes

de l'MWC. Usuaris del transport públic, ONG pel desenvolupament

o les plantilles de HP i Telefònica hi han protestat.

El 'cas Macedònia' es reactiva i apunta ara al Port de Barcelona

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Noves indagacions judicials arran del registre de la joieria Rabat posen el punt de mira en les compres de l'empresari José Mestre.

La proposta del PP no contempla la legalització de la dació en pagament

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La mesura anunciada per De Guindos queda en un manual de "bones pràctiques" al que la banca es podrà acollir voluntàriament.

S'intensifiquen les lluites contra el TAV a la vall de Susa

RODA EL MÓN · PÀGINA 24

Més de 100.000 persones tornen a sortir al carrer al Pi-

amont italià contra el Tren d'Alta Velocitat que ha d'unir Lió i Torin. Un jove s'electrocuta a una torre elèctrica quan resistia a

l'enèsima incursió policial per desmantellar les cabanes insígnia del moviment contrari al macroprojecte.

L'itinerari crític de Miren Etxezarreta

EXPRESSIONS · PÀGINA 26

Arriba a les pantalles alternatives 'Capitalisme: Itine-

rari Crític', un documental on l'economista marxista Miren Etxezarreta critica l'actual sistema econòmic.

, estirant del fil

BAIX LLOBREGAT · QUATRE PROJECTES DE COMPLEXOS DE LLEURE HI HAN FRACASSAT EN ELS DARRERS 25 ANYS

Empresaris lligats a CiU busquen explotar els terrenys d'Eurovegas des de 1986

Entitats ecologistes i plataformes veïnals de la comarca han denunciat reiteradament les connivències amb l'Ajuntament de Viladecans, coaccions i sospitoses operacions especulatives

Bertran Cazorla

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

“**T**res grups inversors s'interessen pel parc aquàtic de Viladecans”, va anunciar *La Vanguardia* del 10 d'octubre de 1986. El diari del grup Godó va explicar els plans de la dissolta Corporació Metropolitana per fer un parc de 39 hectàrees que preveia atreure 7.000 persones al dia al costat de les llacunes del Remolar i Filipines (una de les zones humides més importants dels Països Catalans). Finalment, tot va ser fum: malgrat l'interès pregonat per *La Vanguardia*, cap dels suposats grups inversors no es va presentar als dos concursos públics per adjudicar el parc que es van convocar. Va ser el primer capítol d'una història que ha viscut el seu últim episodi aquest febrer, quan el magnat nord-americà Sheldon Adelson ha visitat Barcelona per entrevistar-se amb Artur Mas i membres del seu govern i parlar de la possibilitat d'instal·lar un macrocomplex privat dedicat al joc. Els principals diaris catalans han especulat sobre quins terrenys hauria ofert l'executiu al magnat i n'apareixen uns com a favorits: els del sud de Viladecans i l'oest de les reserves del Remolar-Filipines.

A Viladecans, el Pla General Metropolità reserva prop de 240 hectàrees per a equipaments des de l'any 1976

Allà, el Pla General Metropolità reserva prop de 240 hectàrees per a equipaments des de l'any 1976, quan el delta del Llobregat encara no era vist, ni de bon tros, com una reserva natural que calia protegir. Eurovegas és el darrer i el Barça Parc, el més conegut dels capítols de la llarga història d'especulació de l'elit empresarial catalana amb aquesta zona, un dels darrers paratges naturals verges de l'àrea metropolitana, sempre amb el mateix refofon: l'interès de la gent de negocis de treure partit del desenvolupament de complexos de lleure en una zona on, ara,

A banda i banda del camí, es poden veure part dels terrenys que s'han ofertat per acollir l'Eurovegas

les pinedes, els erms, els canals i les platges conformen un paisatge únic a Catalunya.

Els pioners en aquestes especulacions van ser una colla d'empresaris que s'aplegaven al Reial Club de Golf, instal·lat al Prat durant el franquisme, el 1955. El 13 d'octubre de 1988, les famílies Díaz-Varela (a través del seu hòlding Indukern, que va tenir Macià Alavedra -imputat al cas Pretòria- com a conseller entre 1999 i 2004), Suqué i Cardoner van constituir la firma Golf de Viladecans SA i, després, van començar a comprar terrenys a l'entorn de les llacunes del Remolar i Filipines. Cal explicar que Artur Suqué, el patriarca, és l'actual president d'Imverama, hòlding que agrupa tots els casinos de Catalunya, i Luditec, empresa adjudicatària de les loteries de la Generalitat. Suqué va ser processat per finançament il·legal de Convergència i Unió l'any 1989 en l'anomenat cas *Casinos*.

Una vegada més, l'any 1991, *La Vanguardia* va ser l'encarregada d'anunciar una inversió milionària de 3.000 milions de pessetes (uns divuit milions d'euros) per construir-hi un camp de golf que havia d'estar llest el 2001. Els empresaris, però, van topar amb la protecció de la natura: el 1992, la Generalitat els va expropiar 58 hectàrees per protegir

l'entorn del Remolar-Filipines.

Amb la indemnització que van rebre, van comprar altres finques i, el 1997, van tornar a la càrrega: van signar un conveni amb l'Ajuntament de Viladecans que preveia, de nou, un camp de golf de 60 hectàrees, hotels i un palau de congressos. El projecte, curiosament, arribava des-

prés de rebre la llum verda d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que va lamentar el llavors conseller de Política Territorial Artur Mas: el govern que integrava Mas havia mirat d'impedir el pla per no posar traves a una possible ampliació de l'aeroport cap a aquella zona. L'acord estrenava

una connivència entre l'administració i els promotors privats que s'ha repetit amb el Barça Parc: com que els terrenys de Golf de Viladecans eren protegits, la firma es comprometia a cedir-los a canvi que l'Ajuntament expropiés 50 finques a la zona no protegida per erigir-hi el complex, que després cediria durant 50 anys als empresaris. Golf de Viladecans pagaria les indemnitzacions fetes per l'administració.

A inicis de la dècada dels anys 2000, una sèrie de sentències van anul·lar aquests plans: el TSJC va declarar "discriminatori i arbitrari" l'acord entre l'administració i l'empresa privada. Lligat pel conveni, el consistori havia adjudicat a *dit* la concessió del complex a Golf de Viladecans, malgrat l'exigència de fer un concurs obert. El projecte també va suposar l'admissió d'una querrela contra l'alcalde de l'època, que era Jaume Monfort (PSC), que va ser acusat de "pressions i amenaces" per tres dels propietaris que havien de ser expropiats.

I va acabar amb un consistori i una firma empantanegades. L'Ajuntament tenia quinze parcel·les expropiades amb les quals no sabia què fer. Golf de Viladecans no va recuperar 1,7 milions d'euros dels 4,1 que va pagar per les expropiacions ni va pagar els 117.854,67 euros en concepte d'IBI per les seves pro-

> Projectes com el macrocasino xoquen amb el criteri tècnic d'ampliar les reserves del Llobregat

Mentre membres de l'elit empresarial catalana, ara amb el govern de la Generalitat al capdavant, continuen planejant com explotar la porció de natura verge del sud de Viladecans i a l'oest de les reserves naturals, les veus expertes en medi ambient fa temps que plantegen que el que cal fer amb aquesta zona és protegir-la i superar l'escenari del PGM de 1976.

L'Eurovegas no és el primer pla per fer complexos de lleure i hotels a la zona. Pren el relleu del Parc del Delta, un projecte amb què l'Ajuntament de Viladecans ja planejava desenvolupar 227 hectàrees. L'extint departament de Medi Ambient de la Generali-

tat, però, va informar molt desfavorablement sobre el parc. En un informe, els equips tècnics de la Generalitat recordaven que era "incompatible amb la preservació dels valors d'aquest entorn", referint-se a la reserva del Remolar-Filipines.

Els estanys havien quedat aïllats per l'est amb l'edificació de la T1 de l'aeroport i, per tant, "els terrenys situats al flanc oest, que romanen lliures d'urbanització, tenen un valor destacable per a la connectivitat ecològica", recordava l'informe. En aquests terrenys, ara, es planteja l'Eurovegas. "La seva condició d'espai natural protegit de dimensions reduïdes fa que l'actuació més

convenient en aquest entorn sigui, probablement, ampliar l'àmbit de protecció, en lloc d'aïllar-lo i encaixonar-lo", suggerien els grups tècnics.

Darrerament, el consorci que gestiona la zona i SEO-Birdlife s'han pronunciat en la mateixa línia d'ampliar i no encaixonar les reserves naturals del Delta. El primer va demanar la inclusió del Delta al conveni Ramsar, un acord internacional de protecció de les zones humides. La segona va demanar l'ampliació de les zones de protecció d'aus a la vall Baixa i el delta del Llobregat. Les propostes de SEO/Birdlife solen ser utilitzades a la UE per delimitar les zones ZEPA.

> Les últimes setmanes s'ha parlat molt de la clandestina visita que el multimilionari Sheldon Adelson va fer al Palau de la Generalitat. Al més pur estil del benvingut Mister Marshall, l'adinerat empresari dels casinos ha aterrat a l'Estat espanyol amb la intenció de fer creure -als governs de Catalunya i Madrid- que la seva fortuna facilitaria la sortida de la crisi econòmica amb la creació de desenes de milers de llocs de treball. Esperanza Aguirre i Artur Mas s'ho jugaran tot a una carta?

, estirant del fil

pietats al municipi de Viladecans entre el 2001 i el 2007, segons la seva memòria de 2008.

Llavors, va aparèixer Joan Laporta. Sota la seva presidència, el Futbol Club Barcelona (que ja tenia 34 hectàrees al sud de Viladecans des de la presidència d'Agustí Montal) va comprar els terrenys de la firma promotora del golf, el maig de 2008, per 18,4 milions d'euros, una operació que va aixecar sospites: l'exdirectiu de l'entitat Luís de Val considerava que el preu era desorbitat. "Aquesta és una operació molt fosca a través de la qual algú ha fet el negoci de la seva vida", va dir de Val. En plena operació de compra-venda, a més, el grup Indukern de la família Díaz-Varela va passar de tenir el 23% de les accions de la firma venedora a tenir-ne el 59%, tal com va revelar la DIRECTA (número 187).

Un cop aconseguits els terrenys, el Barça va tornar a signar un conveni amb el consistori, el juliol de l'any 2009: el nou propietari, el club, es comprometia, un cop més, a cedir les 27,85 hectàrees protegides a canvi que l'Ajuntament impulsés la requalificació a sòl no protegit per fer-hi complexos lligats a l'esport i els hotels.

Ara, és un magnat nord-americà qui s'ha fixat en una zona que és pantanosa

Aquest quart projecte per explorar el paratge verge també va acabar entre plets: el successor de Laporta a la presidència del Barça, Sandro Rosell, va calcular que els terrenys no més costaven tres milions i que, comprant-los per divuit, el club n'havia perdut quinze i, amb aquest càlcul, va engreixar l'acció civil de responsabilitat presentada contra la junta de Laporta.

Fins aquí arriba la història d'especulació amb els centenars d'hectàrees per explotar que hi ha al sud de Viladecans protagonitzada per representants distingits de l'empresariat català. Ara, és un magnat nord-americà qui s'ha fixat en una zona que, en aventures anteriors, s'ha demostrat que és pantanosa.

MÓN • EL MAGNAT COMPRA LES PRIMÀRIES REPUBLICANES I APADRINA EL SIONISME INTERNACIONAL

Sheldon Adelson atresora 21.500 milions de dòlars, l'equivalent al PIB de Bolívia

Marc Rude

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El multimilionari nord-americà que vol aixecar una rèplica de Las Vegas al delta del Llobregat és un dels homes més poderosos del lobby sionista als Estats Units. Generós padri del Partit Republicà, finança la candidatura presidencial de Newt Gingrich, representant de la facció més ultradretana de la política de Washington. Als 78 anys, controla una xarxa transnacional de casinos fincada a Las Vegas, però obté la major part dels ingressos amb els macrocomplexos que ha construït al sud-est asiàtic, on s'ha provat la seva vinculació amb la màfia local. Inicialment indiferent als afers públics, l'any 1988 es va començar a interessar per la política després de parlar amb Elder Bush, germà del primer Bush i oncle de George W. Des de llavors, ha entregat milions a les candidatures republicanes i s'ha posicionat a la línia més radical del partit. Ha sufragat amb deu milions de dòlars la campanya de Newt Gingrich, el candidat del Tea Party que, segons ell, pot fer front de debò al "socialisme" d'Obama. El seu suport va permetre a Gingrich guanyar les primàries de la dreta nord-americana a Carolina del Sud i estar a punt de fer-ho a Florida.

El principal objectiu de la seva implicació en els afers públics és dictar les polítiques respecte a Israel. Adelson, que s'autodefineix com "un sionista fort", s'oposa a la creació d'un Estat palestí, fet que ha radicalitzat la postura de Gingrich sobre el conflicte i l'ha fet arribar a declarar que Palestina "és un poble inventat". Adelson finança la causa sionista amb desenes de milions, però critica la línia més moderada de l'American Israel Public Affairs Committee (AIPAC), emblema del lobby pro-Israel als EUA. Va acompanyar un grup de donants republicanes a reunir-se amb Bush, el 2008, per reiterar-li la seva oposició a la iniciativa de pau de que parlaven Ehud Olmert i Condoleezza

Adelson és portada a l'última edició de la revista 'Forbes'

Rice. A través de la Zionist Organization of America, va costejar una pàgina sencera a la *New York Times* on exigia a Rice que no negociés amb els que "promouen el terrorisme i la destrucció d'Israel". El 2007, va fundar el grup de pressió bel·licista Freedom Watch i es mostra partidari d'una guerra a l'Iran; descriu la possibilitat que la república islàmica es faci amb armament nuclear com "un segon Holocaust". Proper a la dreta més extremista del Likud, és amic personal de Benjamin Netanyahu, fins a tal punt que, el 2007, va comprar un diari amb l'únic objectiu donar-li suport. És el tabloide gratuït *Israel Hayom*, el rotatiu amb més tirada del país, molt criticat pel seu contingut propagandístic. Si bé fa vint anys que dóna milions a la causa sionista, el que és especialment rellevant, segons senyala el *New Yorker*, és que la utilització

política d'un volum de diners cada cop més gran també multiplica la seva influència als EUA, que ara es visibilitza a la cursa presidencial republicana.

Sheldon Adelson atresora 21.500 milions de dòlars, fet que el converteix en la setena persona més rica del planeta, segons la revista *Forbes*. Per fer-nos una idea d'aquesta xifra extraordinària, podem dir que és superior al PIB d'una vuitantena d'estats i que és equiparable a la suma total del preu dels béns i els serveis produïts anualment a Bolívia o el Camerun. Fill d'una família treballadora d'origen jueu que havia migrat a Massachusetts des d'Ucràina, Adelson respon al perfil clàssic de l'emprenedor. Després d'intentar tota mena de negocis des de l'adolescència, es va començar a fer ric als anys 80 organitzant congressos de fabricants d'ordinadors. El 1989, va entrar a la

indústria del joc comprant l'Hotel Sands a Las Vegas, primera peça d'un imperi que completarà l'any 1996 amb l'adquisició del casino The Venetian -inspirat en la ciutat italiana, amb canals i gondolers que canten òpera- i The Palazzo, el 2005. Però, avui dia, més del 80% dels seus ingressos provenen dels complexos que ha construït durant la darrera dècada a Singapur i a Macau, península xinesa que havia estat colònia portuguesa fins el 1999 i l'únic lloc del país on el joc és legal. La seva aventura a la Xina és ben plena d'ombres: està sota investigació federal per part del Departament de Justícia dels EUA per presumpta corrupció de funcionari estranger. A l'hora d'obtenir la llicència, va amansir les autoritats xineses convenent congressistes del Partit Republicà perquè retressin la seva oposició a la candidatura de Pequín per acollir els Jocs Olímpics del 2008. Cables diplomàtics del consolat nord-americà a Hong Kong filtrats per Wikileaks revelaven la seva relació amb la màfia local, a través de la figura dels *junkers* (promotors que capten clientela i permeten obtenir préstecs al mateix casino), a la vegada que es detalla una presència oberta de les xarxes de prostitució als establiments. Mentre Macau ha superat Las Vegas com a principal centre mundial del joc, Adelson s'ha convertit en l'inversor estranger més important a la Xina i la seva fortuna s'ha multiplicat més de catorze vegades, després que la crisi castigés els seus negocis a Nevada el 2008 i reduís considerablement el seu capital.

Als Estats Units, el magnat ha mantingut un combat constant contra els sindicats i hisenda i acumula auditories i litigis als tribunals. John L. Smith, un periodista de Las Vegas que Adelson va abocar a la bancarrota després d'anys de processos legals per haver-lo criticat en un llibre, afirma que "Sheldon Adelson és un *bully*. Li agrada anar a la seva i odia la gent que no està d'acord amb ell".

XIV FIRA NATURA

medi ambient i qualitat de vida

Vine a conèixer i a participar en una de les fires més dinàmiques de medi ambient i qualitat de vida.

Hi trobaràs: agricultura i ramaderia ecològica, bioconstrucció i energies renovables, turisme rural, salut i higiene, tèxtil i calçat, artesanía, ong's...

Activitats fora del pavelló, de lliure accés • La participació és gratuïta, cal inscriure's a: firanatura@gmail.com

Mercat de fruita i verdura ecològica • Dissabte 10, tot el dia • Venda directa pels propis productors.

Mercat d'intercanvi d'articles de segona mà • Diumenge 11, tot el dia • Pot participar tothom amb articles propis

9, 10 i 11 de març de 2012 al Pavelló 4 de Fira de Lleida

Amb el preu de l'entrada gaudiràs d'un món natural amb:

- Biorestaurant - ecobar • Exposicions • Conferències
- Projeccions • Tallers • Espai de jocs creatius
- Ludoteca i llar d'infants
- Guarderia de gossos
- Mercats • Mostres
- Degustacions...

Preus populars: divendres gratuït, dissabte 3 € i diumenge 4 €

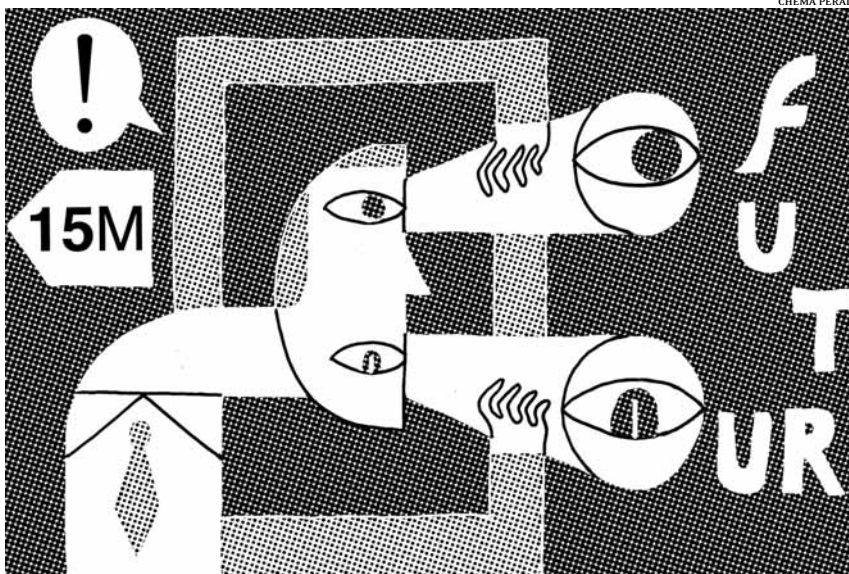
Totes les activitats són gratuïtes per als visitants a la Fira. Baixat el catàleg d'activitats a: www.firanatura.org

Si el dissabte 10, portes aquest anunci retallat, l'entrada a la fira només et costarà 2 €

, impressions

Sandra Ezquerro · Membre de l'assemblea del barri Casc Antic
opinio@setmanaridirecta.info

Cap a la creació d'horitzons estratègics des del 15-M

CHEMA PERAL

nos si ens volem conformar amb una concepció de la política com a gestora del possible. L'Estat no sol realitzar concessions en temps de recessió i la veritable naturalesa de la crisi elimina qualsevol possibilitat d'una sortida institucional de caràcter democràtic.

Dit això, és cert que les demandes de reformes no són en si mateixes ni reformistes ni transformadores: això depèn del seu potencial i finalitat o, en altres paraules, de si incrementen la consciència i la mobilització o, per contra, les contenen i desvien. No és contradictori treballar per construir ponts entre remeis immediats i una voluntat de canvi en profunditat. Més enllà, per exemple, de les energies centrades en la Iniciativa Legislativa Popular per la dació en pagament, durant els últims mesos el moviment ha realitzat desenes de paralitzacions de desnonaments i alliberaments d'edificis, els quals han visibilitzat davant molta gent la compulsiva generació de misèria i sofriment per part del sistema. Aquest procés no ha de constituir una estratègia alternativa a la política de demandes sinó que pot ser complementari. El potencial transformador de les dues tàctiques no rau tant en els seus èxits a curt termini sinó més aviat en què, lluny de fer-nos creure que el capitalisme pot garantir el dret de totes les persones a un habitatge digne, ens mostren cada dia amb més claredat que s'alimenta de l'especulació i la creixent desigualtat que ell mateix genera.

Així, moltes de les reivindicacions i accions gestades en el 15-

M poden contribuir a acumular forces mitjançant la creació de les condicions de pedagogia, reflexió i acció necessàries perquè cada vegada més persones prenguin consciència dels límits del sistema i decideixin sobrepassar-los. El 15-M és prou plural i flexible com per fer això des de diferents fronts: hi caben manifestacions massives, accions directes, consultes populars i molt més. Només hem de coordinar-nos sobre la direcció a la que volem que tot això ens dugui. Necessitem passar de la inèrcia a la tàctica i, d'aquesta, a l'estratègia.

El 15-M no pot ni ha de conformar-se amb canvis purament quantitius ni amb crear petites illes "fora" del capitalisme

El 15-M no pot ni ha de conformar-se amb canvis purament quantitius ni amb crear petites illes "fora" del capitalisme. No es tracta d'esmenar la realitat ni tampoc d'evadir-se d'ella, sinó d'utilitzar totes les eines al nostre abast per seguir agrupant milers de persones, despertar la seva consciència i convèncer-les de la possibilitat i inevitabilitat de transformar radicalment la seva, la nostra, realitat. La de totes.

Ens trobem en un moment de desconcert en què el moviment ha perdut la iniciativa que el va caracteritzar durant els seus primers mesos de vida. L'aprofundiment de la crisi, el caràcter creixentment reaccionari de les reformes dels governs de CiU i PP i la creixent repressió de la dissidència, tanmateix, ens plantegen la necessitat de generar respostes contundents basades en la concreció i coordinació d'objectius polítics i un horitzó estratègic.

Moltes veus dins el 15-M consideren que apel·lar a les institucions perpetua les estructures dominants i aposten per la generació aquí i ara d'experiències contrahegemòniques i auto-

gestionades desmarcades de la lògica del mercat. Aquestes experiències presenten gran interès i potencial, però resulta

El rebuig a interpel·lar les institucions ignora que l'autogestió no és inherentment emancipadora

dubtós que puguin vèncer per si soles el capitalisme. Malauradament, no ens trobem en un moment de poder construir una societat perfecta sinó d'esdeve-

nir moviment real que qüestionés d'una perspectiva global l'ordre existent. El rebuig a interpel·lar les institucions ignora que l'autogestió no és inherentment emancipadora, a menys que es doni de forma generalitzada i obvia que mentre el poder polític mantingui intactes els interessos del capital hi haurà serioses limitacions per qüestionar l'ordre existent. El nostre objectiu no hauria de reduir-se a crear petites illes "fora" del capitalisme sinó aspirar a que *totes* puguem construir i viure en un món radicalment diferent a l'actual.

Altres veus del moviment defensen la persecució de reformes com a principal raó de ser i, front això, hauríem de planejar-

Frederic Tort · Militant de la CUP de Blanes
opinio@setmanaridirecta.info

Humanitzar la monarquia: justificar l'injustificable

Aquest mes de febrer assistim a un nou muntatge orquestrat per l'Estat espanyol. Un nou episodi d'aquest serial llarg i cansat anomenat Espanya. Un serial cada vegada més caduc i que amb una mica de sort aviat arribarà a la seva fi. Es tracta de l'inici del judici a Urdangarín (cònjuge de la filla del Borbó) per la presumpta utilització de fons del Institut Nóos, una entitat suposadament sense ànim de lucre, per teixir un entramat de circulació il·lícita de capital i

malversació de fons. Tot plegat a una nova maniobra de maquillatge sobre el poder judicial per fer-nos creure la seva suposada independència del control polític. Una posada en escena per fer veure que tots som iguals davant la llei i per acabar com gairebé sempre; deixant en llibertat a malfactors com Matas, Camps, o Millet. Uns personatges que amb les seves manobres s'omplen la butxaca i financen els lobbys polítics a les institucions segons els seus interessos. I això

Van premeditar un cop d'Estat per assegurar-se que la transició seria sense ruptura i que quedava tot 'atado y bien atado'

passa ara, en uns moments en que la crisi econòmica pot fer que es qüestionï més que mai l'ètica política dels càrrecs electes i de les institucions en general. Curiosament, en el cas del judici a Urdangarín el circ mediàtic coincidirà gairebé amb el 23 de febrer. La data que cada any l'Estat espanyol escull per vanagloriar la monarquia i justificar la seva existència i necessitat. La data que commemora el muntatge de cop d'Estat que Espanya va premeditar (amb èxit)

fa poc més de 30 anys per assegurar-se que la transició seria sense ruptura (tal i com ha estat) i que després del règim feixista tot quedava *atado y bien atado* en aquesta pseudodemocràcia que ens ha regit fins avui. Tot aquest intent d'humanitzar la monarquia esdevé en el fons una profunda contradicció. Humanitzar la monarquia és de per sí una trampa lingüística i podria ser, fins i tot, un recurs literari per posar de costat conceptes mútuament exclouents.

Quim Gibert · Psicòleg i coautor de 'Removent consciències'

opinio@setmanaridirecta.info

Els amors furtius

En la darrera versió cinematogràfica de *Dràcula* hi ha una escena impagable. Es tracta de quan l'home vampir viatja a Anglaterra amb una bossa amb terra de Transilvània entre l'equipatge. I és que al pervers comte l'excita, estant lluny de casa, grapejar la terra del seu país.

El lligam tel·lúric d'aquest *Dràcula* és una història íntima amb Transilvània. Lluís Racionero, escriptor, diu que "un país és una relació amorosa amb un territori". Aquesta estimació inicialment saludable amb una terra (i, per tant, amb la llengua territorial i les seves coses) de vegades topa amb tants obstacles que la fan problemàtica i, a la llarga, esdevé la història d'un amor clandestí.

L'estimació inicialment saludable cap a una terra, de vegades, topa amb tants obstacles que la fan problemàtica

Aquest fenomen es produeix quan hi ha democràcies que fomenten el desamor envers la identitat lingüística pròpia d'una contrada. El no reconeixement per part d'Aragó i d'Espanya del català com a llengua oficial de la Franja de Ponent confirma que l'espanyola és una democràcia de baixa intensitat, que perjudica seriosament la salut de la nostra llengua. Albert Sánchez Piñol, antropòleg, afirma que la democràcia (espanyola) legitimarà l'assassinat del català: "el català només el salvarà la democràcia catalana".

Així i tot hi ha prohibicions que no impedeixen les històries d'amor, quan darrera hi ha uns valors que estimulen a caminar. Això explica que Jesús Moncada (Mequinensa, 1941 - Barcelona, 2005) i Francesc Serés (Saidí, 1972), s'hagin vinculat positivament amb la cultura catalana. Abans, però, van haver de descobrir que la seva és una llengua

ADRIÀ GIMÉNEZ

tan digna com les altres. I que gaudeix de totes les facultats per ser compartida amb èxit. De fet, Moncada ha estat traduït a una vintena llarga de llengües i Serés fou Premi Nacional de Literatura de la Generalitat de Catalunya el 2007. Per poder créixer com a literats van haver de comptar amb bons mestres i un entorn adequat.

En el famós conte de Hans Christian Andersen, hi ha alguna cosa que desconcerta l'aneguet lleig quan divisa uns cignes majestuosos. En ells percep obscurament la seva pròpia naturalesa. Hi ha molts fragatins que perceben obscurament la seva naturalesa en allò català. Però de manera obscura, desagradable,

contradictòria. No és un fenomen casual. En tot cas, és causal: institucions de poder i veus suposadament

Moncada ha estat traduït a una vintena llarga de llengües i Serés fou Premi Nacional de Literatura

acreditades, des de fa segles, no han parat de difondre prejudicis, malvestats contra qualsevol rastre de catalanitat a casa nostra. Tant la

felicitat d'endevinar a poc a poc la teva veritable identitat com els amors (im)possibles sempre han estat matèria prima entre les ments inquietes. El mequinensà Hèctor Moret, en un fragment del poema titulat "Paisatge", diu: "Si sóc tan sec és perquè així m'ha fet/únic consol per al meu cor salvatge/ aquest país de qui parlo en secret".

Hi ha frases fetes per a xiquets, sentides a Fraga i altres punts del nostre àmbit lingüístic, que ens conviden a moure'ns: "Bona nit, totes les puces al teu llit, i la més grossa al teu melic!". I és que dormir envoltat de puces és desagradable, sobretot perquè les picades d'aquest insecte fan mal de debò.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Alliberament sexual i repressió social són compatibles?

Na Pai

Gaylespol és una associació de policies gays i lesbianes que lluita contra l'homofòbia en els cossos policials. Escric aquest text per denunciar la seva hipòcrita i egoista doble moral en defensar unes llibertats (casualment, aquelles que els hi incumbeixen a ells) mentre reprimeixen les d'uns altres. Mentre defensen la igualtat en el tracte independentment de l'opció sexual, fomenten la desigualtat social protegint amb armes els privilegis dels rics. Si bé defensen la diversitat sexual, també són els garants d'un sistema que destrueix la diversitat biològica. Si a les nits ballen a discoteques d'ambient, de dia fan ballar manifestants a cop de porra. Entenc la lluita antipatriarcal com una lluita indiestriable de totes les lluites per l'emancipació en qualsevol altre àmbit de les nostres vides. Per això invito tothom a ampliar el seu punt de vista polític més enllà del seu propi melic. Qui només lluita per la seva pròpia llibertat només pot sentir-se lliure ignorant l'opressió de la resta. Ni repressió sexual, ni repressió policial! Gaylespol és una broma de molt mal gust.

Es mereixen un homenatge i les volen a presó

Ramon Vila, Esplugues de Llobregat

Les paradoxes de la lluita social són eterenes: qui lluita per fer del planeta un lloc on viure millor s'arrisca a ser perseguida, empresonada, assassinada... Sempre ha estat així. Esplugues de Llobregat no és una excepció i en els darrers mesos els jutjats estan citant diverses persones implicades en l'oposició al projecte urbanístic conegut com a Pla Caufec per accions i manifestacions realitzades el 2007 i 2009.

Aquestes i centenars de persones han frenat des de 1991 la destrucció de la muntanya del poble baixllobregatí i formen part de les més de 70 imputades en diversos processos penals per accions on la desobediència era norma. Així, el sistema -aquest ens amb noms i cognoms on trobem empreses, ajuntament, policia local i autonòmica- vol castigar nou d'elles amb peticions fiscals que comporten ingressos directes a presó, pagament d'indemnitzacions i penes multa no aptes per a la carieritat quotidiana. Sense menystenir l'ajuda de la crisi immobiliària, considero que aquestes persones es mereixen un homenatge per haver aconseguit que a Collserola el ciment i l'especulació urbanística hagin avançat sense tanta impunitat.

. EDITORIAL

Apostar per la màfia

L'anunci de la instal·lació d'una zona franca del joc al Baix Llobregat, rèplica del capitalisme ludòpata i compulsiu de Las Vegas, i la cobertura institucional i mediàtica donada al projecte són una mostra més de l'absoluta deriva ètico-política que ens assetja. Més encara quan la tupinada es vol fer sobre uns terrenys ecològicament protegits i que han estat objecte de la cobdícia d'especuladors de tota mena reiteradament. Però, més enllà del disbarat que implica que es prengui seriosament l'oferta d'esdevenir capital mafiosa, la vergonya està més que consumada. La simple presència de Sheldon Adelson a la Generalitat, rebut per Artur Mas amb tots els honors, ja constitueix un motiu de vergonya i fàstic. L'economia globalitzada del delictiu és així: els governs li obren les portes, riuen les gràcies als

fraus d'alta volada i encaixen la mà estudiant propostes d'impunitat fiscal, laboral i legal. El gest encara és més inquietant quan la costa dels Països Catalans fa temps que és el refugi predilecte de totes les màfies; quan el negoci del proxenetisme està en mans de la ultradreta, i quan, fa poc, a l'autovia de Castelldefels, es van clausurar els macroprostitubus Saratoga i Riviera, controlats per una espessa màfia policial amb vincles amb les xarxes de narcotràfic. La màfia, segurament, ha après de l'Estat tot el que l'Estat pensava que havia après de la màfia. En el fons, en uns temps de capitalisme senil tan devastador, tot lliga i encaixa amb l'aposta política de llarg recorregut i espectre ampli que CiU esperona: convertir Catalunya en un casino. Per delinqüència, doncs, la seva. Gangsters amb corbata. A plena llum del dia.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Els lil-liputencs guanyen al final

Laia Gordi
directa@setmanaridirecta.info

La història som nosaltres. La generació empobrida, precària, la dels falsos autònoms, la dels "pisos d'estudiants" -on ja fa anys que tothom treballa-, la que sap que *no* aconseguirà el nivell de vida dels seus pares. La generació sense atur ni pensions ni seguretat social, la generació sense contracte, en negre, la que no té capacitat d'estalvi, la generació universitària i despullada. La simpàtica generació *ni ni*. La joventut indignada, okupa, la impertinent que aixeca barricades a Atenes, Londres i Roma... la que fa fills en el pitjor moment, la que viatja, emigra i treballa a l'estranger sense papers, de turista, la que canvia de feina cada sis mesos i

tira endavant, la que se'n va de Barcelona per buscar espais més verds i més assequibles. Som la generació germana de les revolucions àrabs, la que ha vist Venècia, Nicaragua i Bolívia canviar de bàndol, la que ha sentit els ianquis cridar "Yes, we can" a l'unió! La dels matrimonis homosexuals a l'Espanya de l'Opus Dei, la de les eleccions democràtiques en un remot poble de la Xina. Som els lil-liputencs, l'exèrcit minúscul i irrellevant que, a poc a poc, canvia el món. El jove que diu que *no* al darrer abús laboral, la noia que planeja canviar de vida, els qui continuen okupant, els qui seguim escrivint, els qui educarem els nostres fills per reinventar-se el món. Un món que, malgrat els rics, creuen que no perden mai des de la seva tribuna privilegiada, canvia. I canvia a favor dels

petits que es revolucionen, que fan una assemblea, que canvien de pis i de ciutat per abandonar l'efecte de l'especulació. Els qui canvien de feina per ser més lliures, els qui tornen a estudiar per entendre com ens enganyen, la vall de Susa que fa 21 anys que resisteix al TAV, a Itàlia. La vaga de fam de Khader Adnan a Palestina. Nosaltres som la història, agradi o no. L'escriguin com l'escriguin, estem canviant el món. El poder s'escampa, es torna líquid i cada vegada els costa més mantenir-se a la butaca. Els presidents cauen, els mercats s'enfonsen i el món de demà no tindrà res a veure amb el d'avui. Els lil-liputencs pessimistes diuen que anem a pitjor. La història recent ens diu el contrari. I seria de necis pensar que l'establishment neoliberal no lluitarà per aguantar el sistema... I tot i així, se'ls desmunta.

. COM S'HA FET

Aquest exemplar que teniu a les mans pot esdevenir únic. Qui en sàpiga, que calculi quants anys han de tornar a passar perquè coincideixi que un 29 de febrer caigui en dimecres. Segurament, són molts, tants, que es fa molt difícil d'assegurar que la DIRECTA continuarà sortint els dimecres i, per tant, aquesta d'avui serà l'única DIRECTA publicada amb data 29 de febrer. Curiositats d'aquest any bixest que segurament en donarà moltes més. Ara de debò, aquesta setmana hem fet assemblea general a la redacció, érem una trentena de persones. Hem parlat del número 100 dels Quaderns d'Illacrua -que ja s'acosta- i del sisè aniversari de la DIRECTA -que també està ben a prop- i hem valorat el balanç econòmic del 2011. Hem pogut veure que les retallades ens han afectat, com a tothom, amb una reducció del 15 al 4,5 el percentatge dels nostres ingressos provinents de subvencions. La crisi també ens ha afectat en forma de subscripcions, baixes per motius econòmics, i per això només hem pogut tenir un balanç anual de 30 subscripcions de més. Això, que pot semblar negatiu, en realitat és positiu. Vol dir que, tot i la crisi i les retallades, no hi hem perdut, sinó que hem guanyat, però menys i, de moment, no haurem de tancar. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

CLAR QUE ESTIC TRANQUIL...
DE DEBÒ ALGÚ CREU QUE
ANIRÉ A PRESÓ?

. FE D'ERRADES

- A la pàgina 20 de la DIRECTA 262, a la secció d'Expressions, es va publicar que l'editor de l'autobiografia d'Umberto Tommasini es diu Claudio Venci, però el seu cognom real és Venza. Al mateix temps, cal dir que la foto de Tommasini no és d'Eva Virgini.

tres
2012

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Alex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca
CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal
PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana
SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 28

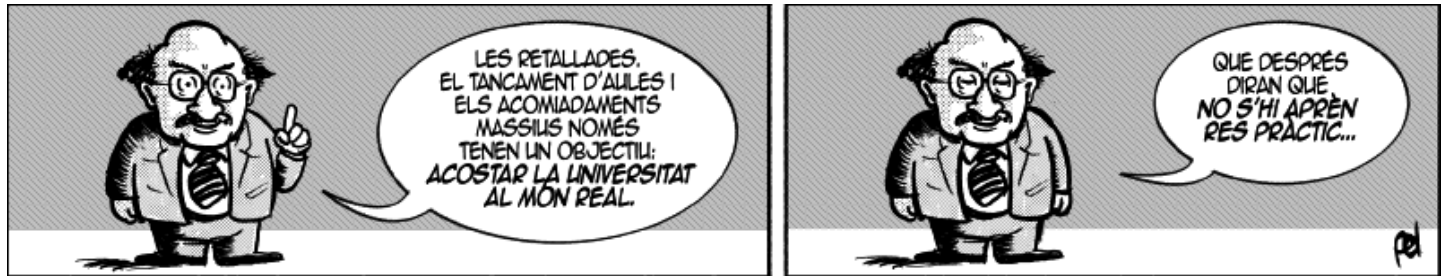
, així està el pati

La dació en pagament depèn de les caixes i els bancs | PÀG. 10

El consorci de formació en perill de tancament | PÀG. 11

Acomiadaments al sector públic de Tarragona | PÀG. 11

Empresonen un advocat que critica la 'justícia' | PÀG. 12

CATALUNYA · LA PLATAFORMA UNITÀRIA EN DEFENSA DE LA UNIVERSITAT PÚBLICA CONVOCA UNA VAGA

“Volent imposar un model productivista que deixa de banda el pensament crític”

Les universitats estan patint atacs en forma d'acomiadaments de professorat i PAS, precarització de les condicions laborals, retallades en investigació i recerca i augment del preu de les taxes

Javier Borràs
redaccio@setmanaridirecta.info

“Volem defensar una universitat pública i de qualitat, que permeti un accés universal als estudis i que respecti els drets laborals”. Així és com resumeix el professor de la Universitat Autònoma de Barcelona Xavier Domènech els motius que han dut la Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública (PUDUP) a convocar una vaga el 29 de febrer. “Veiem com s'estan acomiadant professors en un procés que deteriora l'ensenyança públi-

ca”, adverteix Domènech. El sector del professorat és un dels més afectats: a la UAB, es volen acomiadar més de 200 membres del Personal Docent i Investigador (PDI); a la Universitat Pompeu Fabra, (UPF) es redueix un 40% el nombre de professorat associat, i a la Universitat de Barcelona (UB), s'estan reduint horaris a mitja jornada, amb la conseqüent baixada de sou. Al mateix temps que s'acomiada professorat, es fomenta la figura del professorat associat i visitant -amb un contracte temporal i baixa estabilitat laboral. Això fa pensar a Domènech

L'alumnat ha fet una marxa que ha començat a la Conselleria d'Economia i que ha acabat a la facultat de Geografia i Història de la UB

que “el que s'intenta és precaritzar el món laboral de la universitat, com si es tractés d'una empresa”. Les afectacions, segons Domènech, també arriben a la investigació i a la recerca, que assegura que “cada cop estan més limitades i no reben la recompensa adequada al seu treball imprescindible pel món educatiu”.

Multitud d'assemblees de facultat i grups d'estudiants han denunciat l'augment de taxes en l'alumnat de nova entrada (la propera vegada, l'increment podria ser del 15%) i els efectes que asseguren que es deriven d'aquesta política de retallades: massificació i tancament d'aules. La PUDUP denuncia

que “es fa pagar més als estudiants per tenir una educació de menys qualitat, cosa que és una estratègia per desmantellar la universitat pública”.

El Personal d'Administració i Serveis (PAS) també està sofrint aquesta política de retallades. “Hi ha hagut acomiadament de personal interí, retallades de drets laborals, de sous, de complements de formació... En definitiva, una precarització de les condicions laborals que pot afectar la bona gestió i el bon funcionament de la universitat”, explica Domènech.

“Tot això s'emmarca en un procés de canvi estructural del

model universitari: el finançament dels estudis recau cada cop més sobre els estudiants i les famílies, fet que acaba creant un model restrictiu i elitista”, afirma Domènech. Moltes associacions estudiantils també denuncien el model Bolonya i el procés de l'Estratègia 2015 “com el camí cap a la privatització i el domini de les empreses sobre els plans d'estudi per imposar un model productivista que deixa de banda el pensament crític.” A més, la plataforma, que aglutina plantilla i estudiantat, ha denunciat “la falta de transparència de les gestions del govern universitari i la manca de

democràcia ens el processos que afecten totes les persones que formen la universitat pública”.

Posant tots aquests problemes sobre la taula, la PUDUP va proposar fer una vaga d'universitats públiques catalanes el dimecres 29 de febrer. Professorat, alumnes i PAS s'han anat afegint a la convocatòria i es preveu que el dia de la vaga es faci una “gran manifestació en defensa de la universitat pública” durant el matí. Les assemblees de facultat i altres organitzacions universitàries han anat planejant diferents accions durant la jornada per augmentar el ressò de la protesta. Fins i tot, en alguns casos com el de la Universitat Autònoma, s'ha decidit augmentar la vaga a 48 hores. La suma d'esforços determinarà la força d'una jornada de reivindicació que es preveu massiva i decisiva.

> Allau de protestes pels serveis públics

A l tancament d'aquesta edició, ja s'han previst diverses accions a favor dels serveis públics i contra les retallades. El matí del 28 de febrer, hi havia prevista una acció a la Conselleria d'Economia i Coneixement, que finalment va ser avortada per la policia (veure foto). Hi ha tancades a quatre instituts, dues escoles, set facultats, cinc ambulatoris i dos hospitals.

, així està el pati

BARCELONA · LES ASSEMBLEES D'USUÀRIES MANTENEN LES PROTESTES CONTRA LA PUJADA DE TARIFES

Mobilitzacions a les portes del MWC malgrat la desconvocatòria de vaga a TMB

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Tot i un cert desànim i desconcert entre les manifestants després de la desconvocatòria de la vaga de les plantilles de metro i bus de TMB, s'han viscut diverses protestes a les portes del Congrés Mundial de Mòbils (Mobile World Congress -MWC) de la Fira de Montjuïc de Barcelona. A primera hora del 27 de febrer, una trentena de membres de la plantilla de Hewlett Packard van protestar a les portes del recinte per denunciar els acomiadaments de personal, que es combinen amb sous multimilionaris dels directius de l'empresa. També s'hi veien diversos cartells i una pancarta de treballadors i treballadores de Telefónica on es llegia: "Els seus be-

S'ha pogut veure una pancarta de treballadores de Telefónica on es llegia: "Els seus beneficis són la nostra precarietat"

neficis són la nostra precarietat". També hi havia activistes que denunciaven l'explotació laboral necessària per a l'extracció dels minerals necessaris per fabricar els components dels telèfons mòbils. Al migdia, una desena de membres de l'Assemblea d'aturats i aturades de Barcelona es van afegir a la protesta amb una pancarta que cridava a la vaga general i apel·lava al famós lema *No hi ha pa per tant de xoriço*.

Prostíbuls, hotels de luxe i grans banquets

Les persones acreditades per accedir a l'interior dels pavellons de la Fira de Barcelona duïen targetes de diferents colors que indicaven un grau d'accessibilitat més ampli o més restringit als llocs reservats. Només la gent més poderosa -o amb més habilitats- va aconseguir la tarja platino, amb la qual podia entrar al pavelló VIP, el més proper a l'avinguda de Rius i Taulet, amb unes instal·lacions exclusives i vigilància amb franc tiradors a les teulades de l'edifici. Aquest indret va ser precisament l'escollit per a la visita reservada del príncep d'Astúries i l'elit del negoci de la telefonía mòbil d'arreu del món. El

ROBERT BONET

A les cotxeres del Triangle, la plantilla de bus de TMB va desconvocar la vaga, rebutjant també l'oferta de l'empresa pública

cas *Urdangarín* ja ens ha demostrat com funciona el tancament de grans contractes empresarials, molt millor si són avalats per alguna persona integrant de la casa reial espanyola. A pocs metres d'on passava això i amb la total complicitat de l'organització del Congrés Mundial de Mòbils, fins a una vintena de subcontractades donaven targes publicitàries per accedir als serveis de les "prostitutes més cotitzades" arribades a Barcelona per a l'ocasió. Les empreses que ho distribuïen eren CBOSS i Villalola, entre d'altres. En aquest sentit, cal recordar que, fa dos anys, es va desmantellar un entramat de policies i proxenetes que facilitaven el negoci de la prostitució a esdeveniments com el Congrés Mundial de Mòbils o d'altres, cobrant una comissió per part dels gerents dels

prostíbuls Riviera i Saratoga. A les portes del MWC, tot plegat es fa amb tanta naturalitat que, fins i tot, s'ofereixen les tarifes, que no baixen dels 500 euros per servei. Els hotels d'alt *standing* i els grans banquets són un altre dels al·licients que busquen els congressistes, que han pagat entre 600 i 5.000 euros tan sols per poder entrar al recinte. No podem oblidar que la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona han aportat fins a 100 milions d'euros -entre directes i indirectes- per aconseguir que aquest esdeveniment es faci a la capital catalana fins a l'any 2018.

Macrodispositiu policial

La vaga de busos i metro havia estat desconvocada, però el Congrés Mundial de Mòbils ha volgut man-

tenir un macrodispositiu per protegir la celebració de l'encontre sense ningú que destorbés. Hi han estat destinats efectius de Mossos d'Esquadra provinents de totes les regions policials de Catalunya. Es comptaven per centenars els que estaven distribuïts a la plaça Espanya, l'avinguda de Rius i Taulet i els pavellons de Gran Via 2 de la Fira, on també hi ha estands del MWC. Al capdavant del dispositiu, els homes de sempre, els mateixos que van ordenar les càrregues de la plaça de Catalunya de Barcelona el 27 de maig passat i que, a hores d'ara, es troben imputats per diversos delictes en un expedient que instrueix el jutjat d'instrucció número 4 de la Ciutat de la Justícia. També hi havia una àmplia presència de policies de país i de Guàrdia Urbana i membres de la Brigada d'Informació de la policia espanyola.

Algunes accions als barris

L'epicentre era a la plaça Espanya, però, a través de les xarxes socials, es va informar de diverses accions de boicot a autobusos durant el matí, a més d'algun tall de trànsit força espontani a zones com l'avinguda del Paral·lel o a Ciutat Vella. També s'han vist pintades a autobusos de Gràcia o Sants.

Bloqueig viari de la plaça Espanya

Més de 1.500 persones es van manifestar a les portes del Congrés Mundial de Mòbils just en el moment en què les persones assistents a la fira abandonaven el re-

cinte pels diferents accessos. A la manifestació, hi havia pensionistes, aturades, gent afectada per la retirada de les PIRMI, assemblees del 15-M, afectades per estafes bancàries, però també diverses conductores i conductors d'autobusos, que tot i la desconvocatòria de la vaga, es van voler sumar a la mobilització en solidaritat amb les usuàries. La marxa va donar dues voltes a la plaça Espanya -que era custodiada per una quarantena de furgons d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra- i, finalment, es va ubicar davant dels punts de sortida del congrés, on una marea de congressistes abandonava les instal·lacions. El fet que una gran barrera amb tanques de l'Ajuntament de Barcelona instal·lades per efectius dels Mossos voltés tot el

A la manifestació, s'han vist aturades, gent afectada per la retirada de les PIRMI, pensionistes, assemblees del 15-M, conductores d'autobusos...

perímetre est de la plaça Espanya feia que el bloqueig de la sortida de les assistents al congrés fos molt senzill. Això va crispar els nervis dels efectius antidisturbis, que van intentar fer cordons llarguissims per protegir-los dels insults i la indignació de les manifestants. Volien evitar una mala imatge internacional de la ciutat, tal com havia demanat l'alcalde Xavier Trias, però tot plegat va ser inútil. Les persones concentrades responien a les agents amb la frase: "El carrer és de Fraga, però Fraga ja és mort, per tant, el carrer és de totes"; interpel·laven executius i executives amb el crit "Go home" o "Kill yourself and save the world". En aquest moment, l'inspector de l'ARRO Barcelona (antidisturbis) va donar una empenta molt forta a un fotògraf i a un parell de manifestants.

Finalment, les coses no van anar més enllà i la marxa va enfilar la Gran Via de Barcelona en direcció al centre de la ciutat fins a la plaça de Catalunya, on es va desconvocar. Al carrer Pelai, les manifestants van creuar alguns contenidors per bloquejar el pas de les furgonetes policials.

JUANFRA ÀLVAREZ

Durant el primer dia del MWC, es van fer diverses protestes a les portes del recinte

, així està el pati

BARCELONA · EL MAGISTRAT INVESTIGA FACTURES D'OBJECTES DE LUXE A NOM DE L'EMPRESARI JOSÉ MESTRE

Noves indagacions judicials vinculen el 'cas Macedònia' amb el Port de Barcelona

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Les investigacions judicials del que es coneix com a *cas Macedònia* enfoquen, des de fa dues setmanes, cap al Port de Barcelona. El jutge Joaquín Aguirre ha posat fil a l'agulla després del registre forçós de les seues que té la cadena de joieries Rabat al passeig de Gràcia de Barcelona i al carrer Francesc Layret de Badalona. La comitiva judicial

Un elevat nombre de factures de joies, rellotges i mòbils de luxe pertanyen a la nissaga familiar de Mestre, vinculat al Port de Barcelona

que va efectuar l'entrada a les joieries per sorpresa comptava amb el suport d'un parell de funcionaris de l'Agència Tributària, que també fa mesos que investiguen per la seva banda tots els moviments de capital de les persones investigades. El creuament de les dades financeres i les perquisicions judicials ha de

donar resposta a algunes preguntes clau del cas els propers dies. El fil argumental plantejat des de fa mesos pel magistrat es fonamenta en la tesi que una sèrie de persones vinculades al món del narcotràfic han fet regals per subornar persones influents amb l'objectiu d'aconseguir carta blanca en les seves actuacions. En aquest sentit, aquest setmanari ha pogut saber que un elevat nombre de factures de joies, rellotges i telèfons mòbils de luxe (majoritàriament de la marca Vertu) investigats després del registre a les joieries Rabat pertanyen a la mateixa nissaga familiar: la del poderós empresari del Port de Barcelona, José Mestre.

"Tot està relacionat"

Algunes persones que han estat testimonis i imputades que han passat pel despatx del magistrat Aguirre ja havien explicat repetidament durant els interrogatoris que "tot estava relacionat": el cas d'un carregament de droga amagat en un contenidor de gambes congelades del port de Barcelona l'any 2008, la clausura dels prostíbuls Riviera i Saratoga l'any 2009 i el *cas Macedònia* de l'any 2010 tenen un denominador comú. Així ho van explicar un agent de la Guàrdia Civil de la caserna de Sant Andreu de la Barca, un inspector de la Guàrdia Urbana de

ARXIU ALBERT GARCIA

Dos policíes custodien la porta de la joieria Rabat mentre a l'interior del local es feia un escorcoll, efectuat el 8 de febrer

Barcelona i un inspector de la policia espanyola de la comissaria de Cornellà de Llobregat. Tots ells mantienien la tesi que hi havia una relació directa entre els tres casos. Un dels nexes que hi han trobat arran de les investigacions és la figura de

Manuel Gutiérrez Carvajo, acusat de narcotràfic en el *cas Macedònia*, però que també apareixia a les trucades telefòniques interceptades als traficants de droga del port i ha estat un testimoni clau del cas Riviera i Saratoga. El fet que, ara, el jut-

ge es fixi en la figura de José Mestre dona un nou rumb a la investigació i puja un esglaió en els cercles de poder que fins ara protegien les xarxes de narcotràfic, que operaven amb la presumpta complicitat d'alguns comandaments de cossos policials.

> De venedor de ferralla a Can Tunis a empresari ostentós a Pedrables

José Mestre Fernández és el segon dels sis fills -quatre homes i dues dones- del patriarca de Can Tunis i poderós empresari Juan Mestre Monforte. José ha continuat el negoci al port de Barcelona dels contenidors (càrrega, trànsit, etc.) i els terminals de càrrega que el pare va encetar amb la fundació del Grupo Mestre, tot i que el negoci originari de la família és el transport de ferralla. Mestre, amb càrrecs als òrgans socials de 62 empreses, és considerat per molta gent el poder a l'ombra al port barceloní i, des de 1981, arrossega un historial de sobresalts delictius que han interromput en més d'una ocasió la seva trajectòria acumuladora. El primer va ser l'any 1981, quan després que el seu pare fos imputat pel robatori de 235.000 kg de llautó als contenidors de l'empresa Metales y Plateria Ribera SA al Port de Barcelona, ell mateix es va autoinculpar. Després, va fugir a l'Estat francès i, a la tornada, va ser condemnat a menys d'un any perquè se li va acceptar un

eximent per "alienació mental". Per aquest cas, l'Autoritat Portuària va inhabilitar Mestre "a perpetuïtat per desenvolupar qualsevol càrrec directiu en empreses establiques (...) perquè s'havia comprovat que la seva actuació va estar relacionada amb sostraccions de mercaderies en l'àmbit de la seva empresa". Gairebé dinou anys des-

prés, el 2010, José Mestre va tornar a topar amb la justícia, aquest cop acusat de ser la peça clau d'un entramat de narcotraficants que volien entrar més d'una tona de droga a l'Estat espanyol. Mestre va ser detingut per la policia espanyola, que l'investigava des de feia mesos, el 22 de juny de 2010 al port de Barcelona, mentre apareixien

bosses d'esport plenes de cocaïna (202 kg en vuit bosses, per ser exactes) dins un contenidor de ferralla. Mestre, en veure's enxampat, es va treure de la butxaca un mòbil Vertu edició limitada per Ferrari de 12.000 euros (només n'hi ha 2.000 al món) adquirit a la joieria del seu bon amic Esteve Rabat.

Segons les investigacions que va fer la policia, Mestre va ordinar una trama amb el propietari de Chatarras Cano Higinio Alonso i el narcotraficant colombià Hector Murillo per entrar la droga a través de la seva terminal. Tot quadrava: Alonso posava la ferralla perquè l'operació passés desapercibuda; Mestre, la normalitat que aporta haver rebut el títol d'empresari de l'any en el sector de la logística de les mans de José Montilla, i Murillo, la droga. No els va sortir bé i, tot i que Mestre assegura que tot plegat va ser una trampa que li van parar, la policia va fotografiar la trobada que va mantenir amb el *narco* Murillo per lligar l'operació a l'hotel NH

Constanza. Tot i que en un principi el magistrat de l'Audiència Nacional Fernando Andreu decretés la presó provisional incondicional per a ell, *a posteriori*, un altre magistrat el va deixar en llibertat sota fiança de deu milions d'euros, en aquest cas, no va ser justificat "alienació mental", sinó "arrelament personal". Durant el registre de la seva mansió a Pedralbes, la policia va trobar 60.000 euros en efectiu que Mestre va assegurar que eren "per despeses corrents", una fotografia a la paret on José Mestre és acompanyat per Juan Carlos I de Borbón, custodiada per quadres de Miró, Picasso, Tàpies i Nonell i un munt de cotxes de gamma alta -Rolls Royce, Porsche Cayenne, Mercedes, Range Rover i Smart- al garatge. Cal dir que la policia va dur a terme un segon registre policial, acompanyada de diverses persones expertes en construcció, a la recerca d'una caixa forta secreta o un amagatall. MANU SIMARRO

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL • DE GUINDOS ANUNCIA UN CODI DE “BONES PRÀCTIQUES”, PERÒ NO PROMOURÀ UN CANVI DE LA LLEI HIPOTECÀRIA

La proposta del PP d'impulsar la dació en pagament no en contempla la legalització

Oriol Sorolla

redaccio@setmanaridirecta.info

El ministre d'Economia, Luis de Guindos, va anunciar, la setmana passada, que el govern espanyol impulsarà un codi de “bones pràctiques” que donarà incentius fiscals a les entitats bancàries perquè permetin, “voluntàriament”, la “possibilitat” de la dació en pagament, però l'executiu no la legalitzarà. El conjunt de mesures proposades pel govern espanyol estableix unes condicions molt estrictes per optar a la dació en pagament i a altres beneficis, ja que tan sols ho podran fer les famílies que es trobin al “llindar de l'exclusió social”, tinguin tots els membres a l'atur i ja hagin esgotat –o estiguin a punt de fer-ho– la prestació per desocupació, comptin amb un patrimoni insuficient i es tracti del seu únic habitatge. Segons va anunciar de Guindos, també es buscarà reduir els interessos que paguen aquestes famílies pel seu habitatge, ja que actualment són “clarament abusives”, i s'impulsarà la solució extrajudicial

El conjunt de mesures restaran, com fins ara, subjectes a la voluntat de les entitats financeres

dels litigis hipotecaris. El ministre també va demanar una moratòria de dos anys prorrogables per a les persones a qui s'ha embargat l'habitatge i que les entitats financeres cobreixin part de la diferència entre el valor de taxació i el preu al qual realment es ven el pis en subhasta (actualment, els bancs i les caixes s'adjudiquen l'immoble per tan sols un 60% del seu valor). El conjunt de mesures, però, no suposaran una reforma legislativa, tal com exigeixen les diferents plataformes d'afectats i afectades per la hipoteca d'arreu dels Països Catalans i de l'Estat espanyol, i restaran, com fins ara, subjectes a la voluntat de les entitats financeres.

La PAH vol “menys recomanacions i més respecte pels drets”
En un comunicat fet públic per la Plataforma d'Afectats i Afectades per la Hipoteca de Barcelona, davant d'aquestes noves mesures en matèria hipotecària, el col·lectiu adverteix que es tracta de “meres recomanacions” i “codis de bona

XAVI MARTÍNEZ / PAH TERRASSA

XAVI MARTÍNEZ / PAH TERRASSA

Reclamen un lloguer social per a 17 famílies de Terrassa

La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca de Terrassa (PAH Terrassa), el dijous 23 de febrer, va exigir lloguers socials davant l'oficina central de Catalunya Caixa a la ciutat. La proposta és per les

disset famílies que viuen en situació d'irregularitat en dos blocs, un d'UNNIM i l'altre de Catalunya Caixa. Per fer-ho, les famílies han obert dos comptes corrents a les dues entitats bancàries, on cada mes dipositaran

el que consideren un lloguer social, un lloguer en relació a la renda de les persones. En una ciutat on la PAH denuncia que, de mitjana, es produeixen dos desnonaments diaris, l'acció ha servit per “reclamar el lloguer

social i la voluntat negociadora de la PAH i les famílies desnonades” i per donar suport a les reocupacions per part de les famílies desnonades dels seus habitatges. DIRECTA TERRASSA

conducta” i reitera que el que cal realment és “una legislació garantista que protegeixi els drets fonamentals de la ciutadania”. Des de la PAH, consideren “inacceptable” que es continuï deixant la decisió d'atorgar la dació en pagament i salvar la gent del desnonament en mans de les entitats financeres i els seus interessos i que no depengui de les condicions objectives de les famílies. Segons la PAH, les paraules del ministre de Guindos són “sensacionalistes” i li han exigint més “prudència” a l'hora de crear aquest tipus de titulars, ja que l'anunci d'aquestes mesures ha generat “fortes expectatives entre els milers de persones afectades”. Al mateix comunicat, la plataforma recorda el passat de de Guindos com a alt directiu de l'empresa fallida Lehman Brothers i considera que les seves paraules només són una manera de posicionar-se davant la imminent presen-

tació a debat al Congrés espanyol d'una Iniciativa Legislativa Popular, fruit de la campanya de recollida de signatures que s'està endegant.

Fins ara, s'han produït més de 330.000 execucions hipotecàries a l'Estat espanyol

La PAH també exigeix que qualsevol mesura que s'aprovi “sigui realment per ajudar les famílies afectades”, ja que les mesures anunciades amb anterioritat sempre han acabat beneficiant la banca i la “ciutadania no entendria que les mesures que s'aprovin fi-

nalment impliquin més diners públics per a les entitats responsables de la crisi”. En aquest sentit, la PAH recorda que, fins ara, s'han produït més de 330.000 execucions hipotecàries arreu de l'Estat espanyol i que no acceptaran l'aplicació de mesures que no tinguin un caràcter retroactiu i contemplin tota la gent afectada fins a l'actualitat, ja que “les víctimes de l'estafa immobiliària i financera exigeixen una reparació i una segona oportunitat” per poder refer la seva vida sense haver de fer front a un deute milionari. Segons la PAH, doncs, més enllà de les paraules del ministre, es manté la necessitat urgent de legislar amb caràcter retroactiu per garantir el dret a la dació en pagament, la moratòria dels desnonaments i la reconversió dels pisos provinents d'execucions hipotecàries en habitatges de lloguer social assequible.

Una petita victòria

Malgrat tot, la PAH destaca que les darreres declaracions del govern espanyol signifiquen un reconeixement a la seva denúncia i a les seves demandes. Segons la PAH, “la mobilització de milers de persones, afectades i solidàries, durant aquests últims tres anys està aconseguint forçar les administracions a moure fitxa” i això ja representa “una petita victòria”. Si bé les declaracions del ministre de Guindos expliciten, en part, les reivindicacions de la PAH, només són mesures d'aplicació voluntària per part de les entitats financeres. La plataforma, en canvi, exigeix que es converteixin en un “dret de la ciutadania regulat, vinculant i amb efectes retroactius” i anuncia mobilitzacions permanents per continuar pressionant i aconseguir que les mesures “responguin definitivament a les demandes ciutadanes”.

, així està el pati

BAGES · LA CLAUSURA DEL CONSORCI FORMACIÓ I INICIATIVES BAGES SUD DEIXARÀ 3.000 USUÀRIES SENSE SERVEI

Pressionen la plantilla perquè accepti tancar a finals de mes

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

El Consorci Formació i Iniciatives Bages Sud (CFIBS) pot tancar portes el mes de març, depenent del resultat de les negociacions que estan mantenint la direcció i la plantilla laboral. Tot i les presses amb què actua el consorci, la plantilla ha rebutjat la primera proposta que va oferir la direcció el 27 de febrer perquè "no hi ha garanties que es pagui la liquidació que es promet". Les negociacions es basen en proposar una liquidació a la plantilla per poder tancar el consorci a finals de mes i, així, evitar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), segons l'opinió d'algunes treballadores. Cal recordar que, aquest més de febrer, la plantilla va presentar a Inspecció de Treball la segona denúncia contra el CFIBS i contra els sis ajuntaments que l'integren (Sant Vicenç de Castelllet, Monistrol de Montserrat, Castellbell i el Vilar, el Pont de Vilomara, Castellgalí i Marganell) per impagament del salari del gener (14.500 euros) i la quota obrera de la seguretat social des del juliol de 2011.

I és que el conflicte d'aquesta administració ha creat polèmica a causa de la seva gestió i del seu tancament, que deixarà més de 3.000 usuàries sense servei i nou persones sense feina.

Roda de premsa de les treballadores del consorci

Manca de compromís

El CFIBS és una administració supramunicipal, creada l'any 2012 pel desenvolupament socioeconòmic de la zona i integrada per sis ajuntaments d'una part de la comarca del Bages. Entre altres serveis, el consorci ofereix formació ocupacional i és l'única entitat dels sis municipis que presta atenció a les persones aturades, que arriben al 15% de la població en alguns muni-

cipis. Tot i la importància d'aquesta dada, els consistoris han decidit liquidar l'ens.

De fet, des de 2009, ja es preveia un col·lapse econòmic si els ajuntaments no incrementaven les aportacions a l'entitat. L'any 2010, la junta general, per unanimitat, va anunciar que els consistoris no augmentarien l'aportació. Per tant, el tancament estava predit, però, aquesta dada no va sortir a la llum pública

fins passades les eleccions municipals de 2011. L'octubre de 2011, es va informar a la plantilla del tancament. A dia d'avui, el consorci arrossega un deute d'un milió d'euros, que han d'assumir entre els sis ajuntaments integrants. A més, la plantilla es veu envoltada de precarietat laboral derivada del deute (talls de llum, falta de material, etc.). Els motius de la deixadesa del CFIBS rauen en la manca d'implicació i les

desavinences polítiques entre els consistoris que l'integren (PSC i CiU), segons ha expressat la plantilla. A més, les usuàries no s'han organitzat per reivindicar que el consorci continuï existint i molt poques han donat suport a la protesta engegada per les treballadores.

Discriminació laboral

Per altra banda, un dels punts més conflictius va ser la discriminació laboral i la gran despesa econòmica que es va generar amb el pagament de la indemnització per l'acomiadament de Josep Camprubí, exalcalde de Manresa, a principis d'estiu de 2011. Camprubí, que era gerent del CFIBS, va demanar una excedència per ser regidor del PSC a Manresa (posterior alcalde de Manresa) i, després de la derrota socialista a les municipals, va retornar al consorci, on va ser acomiadat i indemnitzat a 33 dies per any treballat, mentre es devien dos mesos de salari a les treballadores. La plantilla també ha explicat a la DIRECTA que, al cap d'uns mesos d'aquest fet, quan es van assabentar del tancament, "les paraules de l'alcalde de Sant Vicenç sobre el tema de les indemnitzacions van ser que era molt possible que s'hagués de recórrer a FOGASA i que, en tot cas, no dependria d'ells". Així doncs, és normal que les treballadores dubtin de la capacitat de solvència de les indemnitzacions en l'actual procés de negociació.

TARRAGONA · ACOMIADEN ONZE TREBALLADORES DE L'INSTITUT COMARCAL D'Ocupació I DESENVOLUPAMENT ECONÒMIC

La reforma laboral es cobra el seu primer ERO a l'administració pública tarragonina

Josep Maria Llauredó
elcamp@setmanaridirecta.info

L'òrgan promogut pel Consell Comarcal del Tarragonès encarregat de la formació ocupacional, l'Institut Comarcal d'Ocupació i Desenvolupament Econòmic (ICODE), tanca. Tanca després que el ple del mateix consell aprovés l'Expedient de Regulació d'Ocupació que afecta entre onze i dotze persones que duïen a terme una tasca que, anys enrere, era considerada "necessària" per aquesta institució. Ara, la "inviabilitat" que descriuen les dues auditories presentades ha fet que tots els partits, sense excepció, votessin per la seva desaparició. Mentrestant, les treballadores

afirmen que l'ICODE "és plenament viable" i que "el que cal retallar, són els sous dels polítics".

De l'auditoria d'aquesta empresa pública, es desprenen algunes manipulacions, com ara partides exagerades de manteniment atribuïdes a l'institut, que, segons aquest balanç, a més, deuria gairebé 900.000 euros. El motiu d'aquest desequilibri econòmic són les previsions mal fetes i l'increment de les retallades de la Generalitat de Catalunya, la font principal de finançament del consell i tot el que l'envolta, a banda dels ajuntaments. Però, si veïem el déficit real en base als ingressos i les despeses comparant-lo amb l'any 2010, uns 20.000 euros, i a banda la partida dedicada

a la representació política, gairebé 200.000, la relació que pot fer la plantilla és senzilla.

Així doncs, la nova reforma laboral flexibilitza els ERO a les administracions públiques, que estaven esperant que s'aprovés perquè preveu pagar només vint dies per any treballat en l'extinció del contracte. Segons Andrés Luque, secretari de la CGT a Tarragona: "Abans, no es podien fer expedients a l'administració, es considerava que la seva missió social era molt més important que no pas el déficit". Portaran les seves queixes i al·legacions al jutjat social, però asseguraren que no pretenen cobrar més pel seu acomiadament, sinó mantenir els seus llocs de treball demost-

rant la viabilitat de l'ICODE i, en cas que no sigui possible, exigir els 45 dies.

El perfil de les afectades de l'empresa pública és de tècniques amb un sou mitjà de 1.600-1.700 euros mensuals, mentre que el gerent, Santiago Pallàs, en cobra 56.000 anuals i el president del consell comarcal, Frederic Adan, obté la remuneració mitjançant dietes de 1.800 euros al mes, unes dietes globals que, sumades, arriben als 13.000 mensuals.

L'alternativa que ja han donat és aparentment inassolible: posar-los a la borsa de treball d'unes institucions que tenen prohibit fer nous contractes. Per a algunes d'elles, la feina s'ha acabat perquè

els programes de formació ocupacional a què es dedicaven han finalitzat. Cal destacar la presència d'una dona que, actualment, es troba de baixa per maternitat i, després d'una setmana d'haver tornat a la feina, es trobarà a l'atur.

L'única justificació que esgrimeixen reiteradament CiU i el PP -al capdavant del Consell- és el deute provocat per l'equip de govern anterior, format pel tripartit. En un joc de cartes en què ningú vol ensenyar el seu joc i hi ha un acord mutu de no fer-li ensenyar a l'altre, es pot posar en dubte que la culpa fos del govern predecessor, ja que els pressupostos d'aquests darrers anys s'aprovaven sense cap mena d'oposició.

, així està el pati

BARCELONA · LA HISTÒRIA DE JOSÉ ÀNGEL GALLEGOS ARRENCA VINT ANYS ENRERE, QUAN ES VA SENTIR ESTAFAT PER GILERA

Empresonen un advocat que ha denunciat repetidament la prevaricació judicial

ALBERT GARCIA

L'associació 500x20 també ha donat suport a les famílies amenaçades pels desnonaments

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

Denunciar que la majoria dels jutges de l'Estat espanyol prevariquen i qüestionar el funcionament de la *justícia* li ha sortit car, a José Àngel Gallegos, un advocat que, des del dia 10 de febrer, està empresonat a la presó Model de Barcelona per complir una sentència de l'Audiència provincial de Barcelona que el va condemnar, el 2009, a set mesos i quinze dies de presó per amenaçar i injuriar diverses jutges. El lletrat col·labora amb la Campanya 500x20 (que demana la creació d'un parc públic d'habitatges de lloguer), l'Assemblea de Vilafranca del Penedès o l'Oficina de Drets Socials de Nou Barris, entre d'altres entitats, i acumula una llarga llista d'ingressos a centres penitenciaris. Entre el 9 de març de 2007 i l'11 de juny de 2009, va estar empresonat a la Model (els tres primers mesos) i a Brians II (la resta del temps), condemnat per amenaçar de mort unes magistrades, fet que ell nega.

Relació tumultuosa amb la 'justícia'

La tumultuosa relació de Gallegos amb la *justícia* arrenca fa prop de dues dècades. L'ara advocat -que té 47 anys i que va completar els estudis de Dret el 2006, quatre anys després de començar-los i després de sentir-se víctima del sistema judicial- va comprar dues motocicletes de la marca Gilera el 1989 i el 1991 i va acabar profundament insatisfet amb els vehicles de la marca del grup italià Piaggio, que

segons ha explicat encadenaven problemes mecànics "contínuament". Gallegos va contactar amb Motovespa, que en aquella època era la importadora de les Gilera a l'Estat espanyol, per reclamar alguna solució als problemes amb què s'havia trobat, però no li van fer cas. A partir d'aquí, va decidir fer pública la seva protesta. Durant un temps, es va passejar amb el cartell "Gilera és una estafa" enganxat a la seva moto i va repartir prop de 20.000 fulls volants en concentracions de *motards* i en la celebració

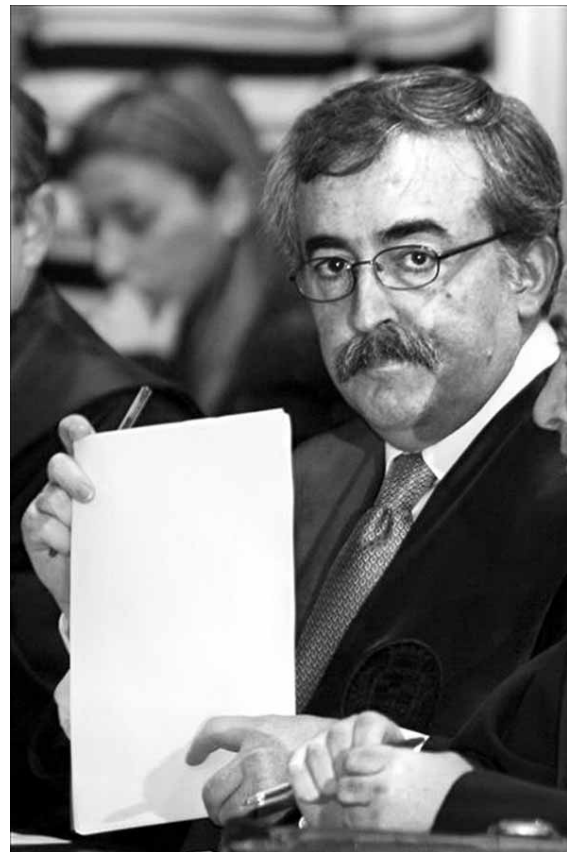
El primer problema de l'advocat amb la 'justícia' arrenca quan va denunciar la mala qualitat d'unes motos

de grans premis als circuits de Xerès, Montmeló o el Jarama, en què recomanava que ningú comprés un vehicle fabricat a Itàlia, "perquè té moltes possibilitats de lamentar-ho amargament". La peculiar protesta de Gallegos va molestar la companyia i Motovespa el va denunciar. Tot i que el fiscal considerava que els fets no constituïen cap delicte, el jutge Francisco Ortí Ponte va condemnar-lo, l'abril de 1996, a un any de presó per calúmnies, a sis mesos més per injúries i a dues multes de 300.000 i 500.000 pessetes (1.800 i 3.000 euros) per coaccions.

Uns mesos més tard, la mateixa Audiència de Barcelona va rebaixar la condemna perquè va considerar que Gallegos *només* havia comès un delicte d'injúries i el va sentenciar a pagar una multa total de 165.000 pessetes (prop de 1.000 euros). La decisió judicial especificava que "les vendes no van baixar i el prestigi de la marca no havia patit", malgrat la campanya de denúncia de l'advocat, veí de Vilafranca del Penedès. Tot i la rebaixa de la condemna, Gallegos va considerar que era víctima d'una injustícia perquè, segons ell, no havia comès cap delicte i això el va portar a iniciar una nova protesta, que ha arrossegat fins avui el seu viacrucis judicial.

Cartes a les jutges

Ell mateix ho explicava fa un parell d'anys en una entrevista al portal Kaos en la Red: "El fet de ser víctima de prevaricació (dictar una sentència sabent que és injusta), el contacte amb la corrupció judicial i la

L'advocat José Àngel Gallegos ha enviat cartes on insulta a magistrades

impunit amb què els jutges delinqueixen em van provocar tal indignació que no se'm va acudir res més que la genial idea d'escriure cartes als jutges, on els insultava sense misericòrdia com fa el públic amb els àrbitres". A la mateixa entrevista, Gallegos reconeix que va utilitzar frases del tipus "et queda poc de vida" dirigides a magistrades, però que només eren "injúries pseudo-amenaçants". Les cartes en què deia a les jutges que prevaricaven són el que, finalment, li va provocar l'ingrés a presó. La darrera condemna

va confirmar l'1 de setembre de 2009, quan l'Audiència de Barcelona va desestimar el recurs contra la sentència que l'obligava a passar més de set mesos entre reixes per amenaces i coaccions i que es va executar fa tres setmanes.

L'advocat assumeix -a l'entrevista esmentada- que es va equivocar en el to de les missives i això va facilitar la seva condemna, però es manté ferm en la idea que "l'activitat normal i sistemàtica dels jutges de l'ordre penal és una activitat prevaricadora al servei de la classe dominant". La seva experiència amb la *justícia* va fer que, el 2002, es decidís a començar els estudis de Dret i, en aquest moment, ell mateix s'encarrega de la seva defensa. Membres de 500x20, un dels col·lectius amb què col·labora, han explicat a la DIRECTA que vol demanar que se li concedeixi el tercer grau penitenciari, fet que li permetria anar a la Model únicament a dormir. Gallegos, que suma onze condemnes i una absolució arran dels dotze processos penals que ha patit, té clar que continuarà la seva lluita contra una *justícia* que considera "no imparcial" i de la qual se sent víctima.

> Una associació que defensa el lloguer social universal

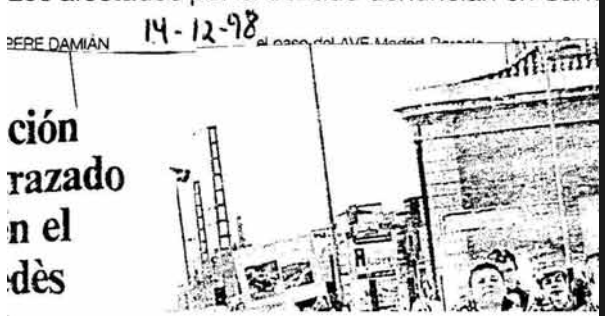
L'associació 500 x 20, amb seu al districte de Nou Barris (Barcelona), reivindica la creació d'un parc públic d'habitatges de lloguer a un preu màxim del 20% del sou de la unitat familiar. La campanya, que compta amb l'assessorament de José Àngel Gallegos, va néixer fa quatre anys i va sorgir de la plataforma Prou Especulació. Des d'aleshores, s'ha centrat especialment a denunciar i intentar aturar centenars de desnonaments. A més, també han fet propostes per garantir el dret a l'habitatge, com ara expropiar sense indemnització els habitatges buits de la banca, les constructores i els fons immobiliaris.

Aspecto de la manifestación contra el trazado del AVE, ayer, en las calles de S...

1.500 personas contra el AVE e

Los afectados por el trazado denuncian en Sant...

MIRALLS
Miguel Brieva: "Si la indústria cultural es col·lapsés, què hi perdríem? Deixaríem de veure 'Transformers' i tota la merda que apareix a la televisió"
 pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
 Cultures, sabers, valors i creences que afecten tots els àmbits de la realitat
 pàg. 6 i 7

Quaderns d'Illacrua 96

DIRECTA 263
 29 de febrer de 2012

AVE: un fals consens social

El traçat de noves línies ferroviàries exclusives per a Trens d'Alta Velocitat (TAV) als nostres territoris sembla gaudir d'un suport social unànime. Però aquest consens només és aparent. La construcció de les línies esmentades, en realitat, ha provocat polèmiques agres. D'una banda, els grups de pressió econòmics, mediàtics i polítics, locals i regionals, consideren que *l'arribada de l'AVE* és una condició necessària per al progrés econòmic. De l'altra, alguns col·lectius ciutadans (i nombrosos consistoris municipals) de les comarques que travessen o havien de travessar aquestes obres s'hi oposen, precisament a causa dels greus impactes ambientals i territorials que suposa. Cada vegada més tècniques i expertes critiquen el malbaratament de recursos del model ferroviari que ens estan imposant: el que prioritza l'alta velocitat i abandona els trens regionals i de rodalies.

Vicent Torres Castejón
 afons@setmanaridirecta.info

En matèria d'obres públiques, sembla que, a l'Estat espanyol, costa parlar amb criteris raonables, científics i d'interès social. El *mite de les infraestructures*, com s'anomena des de l'òptica econòmica, tendeix a sobrevalorar els efectes positius de qualsevol inversió en obra pública i a ignorar o menystenir els negatius. Els *greuges comparatius* entre comunitats autònomes i els tòpics periodístics com *la modernitat o la posada en el mapa* es converteixen en elements clau a l'hora de prendre decisions que immobilitzen recursos financers quantiosos i que provoquen destrosses irreversibles al territori. Un exemple ben clar d'aquesta frivolitat és el mateix concepte de *l'arribada de l'AVE*. Alta Velocidad Española (AVE) és el nom comercial d'alguns trens de Renfe, els de la gamma més potent i ràpida, que

Aquesta velocitat s'aconsegueix combinant una sèrie de factors tècnics i organitzatius com ara un nou disseny dels trens; unes màquines més potents; unes vies millorades, amb radis de gir més reduïts; una senyalització electrònica en cabina; el tancament total de la línia ferroviària; menys parades, etc. Ara bé, per què necessàriament més de 300 km per hora? Per què per una via nova i per què d'amplària internacional?

AVE: èxit de màrqueting
 Alta Velocidad Española és el nom comercial que va emprar una empresa de màrqueting per *vendre* millor la nova línia posada en marxa entre Madrid i Sevilla el 1992. De fet, la connotació del nom (*ave*, és a dir, *au*) recordava la natura i semblava més ecològic. Cal afegir que, fins no fa gaire, a Catalunya, seguint la línia francesa, se solia parlar de TGV (Tren de Gran Velocitat) i que, al País Basc, encara s'empra la denominació TAV (Tren d'Alta Velocitat).

Fa hi havia trens d'alta velocitat circulant a 200 km per hora pels trams més moderns de la xarxa ferroviària d'ús general, els anomenats 'Alaris', 'Euromed', 'Altària', etc

circulen per vies noves aptes per a velocitats de més de 250 km per hora, 300 en alguns trams i moments. Amb tot, ja hi havia trens d'alta velocitat circulant a 200 km per hora pels trams més moderns de la xarxa ferroviària d'ús general, els anomenats *Alaris*, *Euromed*, *Altària*, etc.

La qüestió, però, es remunta molts anys enrere, amb el govern de Felipe González. L'any 1988, l'executiu socialista va prendre una doble decisió, la gravetat de la qual ha afectat el futur del transport ferroviari espanyol durant generacions. La primera va ser transformar el nou accés ferroviari d'Andalusia, que havia de ser d'ús general, en una línia d'alta velocitat per a viatgers; la segona va ser fer les vies d'acord amb l'amplària internacional, diferent de l'amplària pròpia de la península Ibèrica, de manera que es van començar a crear dues xarxes ferroviàries incompatibles en un mateix territori. Però, la conseqüència més greu de tot això va ser l'abandonament del Pla de Transport Ferroviari de 1987, que havia de modernitzar la xarxa principal segons els estàndards europeus, amb velocitats previstes de 220 km per

Segons la Unió Internacional de Ferrocarrils (UIC), alta velocitat significa circular a més de 160 km per hora.

hora. A hores d'ara, moltes d'aquestes línies encara no s'han acabat de modernitzar, ja que les inversions públiques han estat destinades sistemàticament a les línies d'AVE de Madrid, Sevilla, Barcelona, Valladolid, Màlaga o València (i ara, també de Galícia).

Les expectatives anunciades (encara que mai confirmades) per a l'AVE de Sevilla van provocar un efecte imitació molt fort, de manera que no hi ha cap capital de província (o segona ciutat) que no reclami la seva línia d'AVE. Tant és així que el ministre de Foment del govern d'Aznar, Álvarez Cascos, va oferir una mena d'AVE per a tots i va presentar un nou mapa ferroviari exclusiu d'alta velocitat que tenia la finalitat d'unir totes les capitals amb Madrid.

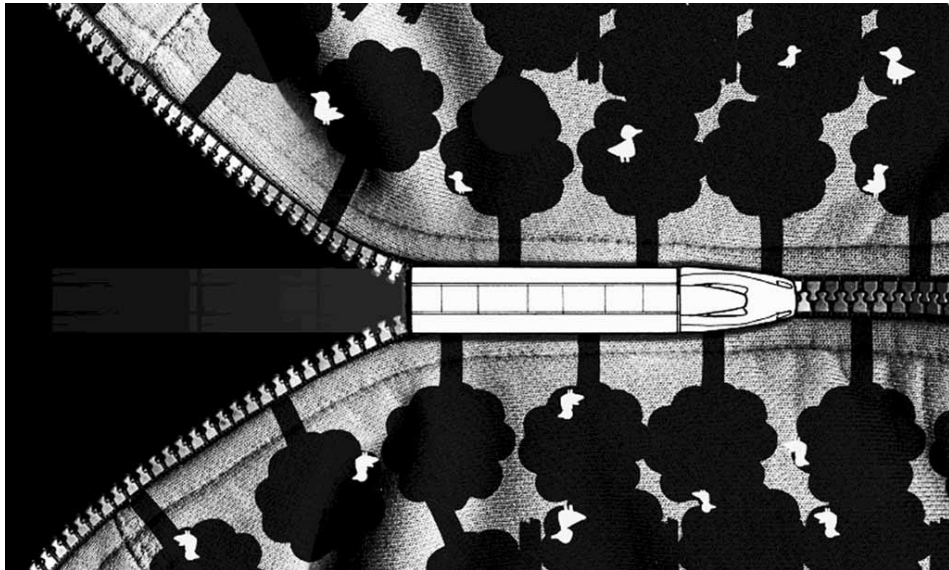
Més ombres que llums

La primera línia d'AVE, Madrid-Sevilla, va ser presentada com el gran èxit de Renfe, mentre que alguns estudis independents deliberadament amagats la consideraven un fracàs. En vint anys de funcionament, ha transportat prop de 53 milions de persones, una xifra que sembla molt important, però que no ho és si tenim en compte que només el 50% han estat passatges de l'AVE de debò, mentre que la resta ho han estat d'altres serveis. També és insignificant si la comparem amb els 28 milions de viatgeres per any de la línia TGV París-Lió. L'argumentari de les veus que defensen l'AVE també és trampós quan recorden que la gent que abans anava amb avió entre Madrid i les ciutats que avui estan connectades amb l'AVE, ara, fan servir aquest servei, però amaguen que mol-

Ja als anys 60, l'Estat francès va haver de rectificar a la baixa els plans per crear una xarxa ferroviària nova

tes de les que abans empraven el tren, ara, han de viatjar amb autocar pel fortíssim increment del preu dels bitllets.

Cal dir que, a la resta d'Europa, la situació ha estat ben diferent: només l'Estat francès es va arriscar a plantejar una xarxa ferroviària nova, especial per a l'alta velocitat, durant els anys 60 i ben aviat va haver de rectificar a la baixa els seus plans faraònics. Va salvar la situació per la compatibilitat de les

IL·LUSTRACIÓ:
Manuel Clavero

línies (és a dir, l'amplària única de les vies), que n'ha permès un ús més flexible. En general, arreu d'Europa, la fórmula habitual per a l'alta velocitat no ha consistit a crear noves vies, sinó a modernitzar les vies existents perquè hi circulessin trens més ràpids de manera compartida amb altres tipus de trens. Només s'han creat trams nous més directes en itineraris saturats i en els casos que la demanda potencial ha superat certs llindars. Aquests països tampoc no estan lliures de pressions polítiques i tecnocràtiques o d'interessos econòmics i, sovint, també s'han plantejat projectes nous que trencaven les regles de control establertes.

Així doncs, com s'entén l'encaparrament de fer tantes noves línies d'AVE amb tants impactes i compromentent les inversions ferroviàries durant dècades a casa nostra? Qui se'n beneficia? Cal dir que beneficia una minoria: la gent amb més poder adquisitiu o la que té el viatge pagat per l'empresa o l'administració. Són poques, les persones que fan servir les línies d'AVE de manera continuada. Evidentment, aquest model ferroviari també beneficia les empreses fabricants de trens: a l'Estat espanyol, Talgo i CAF, però també l'alemanya Siemens i la canadenc Bombardier.

Amb tot, però, el negoci principal rau en l'obra pública, en la construcció, i beneficia les grans empreses constructores que fan els projectes i els moviments de terres i erigeixen plataformes, viaductes, túnels, estacions,

etc. Aquestes empreses, que representen el principal grup de pressió econòmic i polític, tenen llaços estrets amb la banca i una gran complicitat amb l'alt funcionari públic i amb la classe política. Hi ha molta permeabilitat entre aquests sectors, com palesa el fet següent: David Taguas, president de SEOPAN (la patronal de les grans constructores: ACS, Ferrovial, FCC, Acciona, SACYR, OHL), va assolir aquest càrrec el 2008, gràcies a la direcció de l'oficina econòmica de Zapatero, on exercia com a secretari d'Estat.

Les mobilitzacions silenciades

Davant del poder econòmic i mediàtic d'aquests grups, no sorprèn que les veus discrepant hagin quedat amagades sota el discurs oficial i que fins i tot les mobilitzacions d'oposició a les obres hagin quedat relegades a les pàgines interiors dels diaris locals o a les edicions regionals dels grans mitjans. Durant les obres de l'AVE Madrid-Barcelona, es van produir protestes a nombroses comarques de tots els territoris que creuava la línia, com Castella, Aragó i també Catalunya, on diverses plataformes i entitats locals van constituir la coordinadora COPALTAV (Coordinadora de Plataformes per una Alternativa al TAV, 1999-2000), que va proporcionar arguments teòrics per qüestionar els projectes i va donar suport a les iniciatives locals. Però les màquines ja estaven allí i l'obra no es va poder aturar, tot i que es van rectificar o compensar alguns dels seus impactes.

Al País Valencià, en canvi, va aflorar una certa oposició social tan bon punt es van anunciar els projectes i, des de principis de l'any 2000, a nombroses comarques d'Alacant i València, es van organitzar plataformes i coordinadores que, sota la consigna *Tren sí, AVE no*, van aconseguir implicar la societat i, de rebot, les institucions polítiques locals en contra d'aquests projectes de gran impacte. Les mobilitzacions unien persones i col·lectius que no només s'oposaven al traçat, sinó també al concepte d'AVE, amb altres persones i grups que continuaven convençuts que l'AVE representava progrés, però que no estaven d'acord amb els efectes de les obres.

en algunes comarques (la Ribera i la Vega Baixa), aquesta lluita va aconseguir rectificacions de traçat i de disseny i, d'alguna manera, el reconeixement que el traçat i les prestacions de la nova línia havien d'adaptar-se a les peculiaritats del territori. No obstant això, en altres comarques on no es va produir aquesta *mobilització preventiva*, el Ministeri va continuar amb la política d'ignorar el diàleg i els projectes han tirat endavant, malgrat la forta oposició local i institucional (això ha passat a la comarca de l'Horta, a l'entorn de la ciutat de València). Si bé totes aquestes plataformes han desaparegut quan les obres s'han fet, avui, hi ha comarques on encara es manté una certa mobilització, com l'Horta Nord, afectada per l'absurd projecte d'AVE València-Castelló, i les del Camp de Morvedre i Palància, on s'acaba d'anunciar una nova línia Terol-Sagunt: 1.000 metres de desnivell a 300 km per hora.

Als territoris on no s'ha fet 'mobilització preventiva', el Ministeri va continuar amb la política d'ignorar el diàleg i es van fer les obres

Al País Basc, l'oposició social va néixer arran del projecte de la Y basca ferroviària proposat pel govern basc per unir les tres capitals a alta velocitat (assumit pel govern central com a part de la xarxa AVE). Inicialment, aquesta oposició tenia una arrel molt ideològica, basada en la crítica al desenvolupisme i encapçalada per l'Assemblea anti-TAV (AHT, en èuscar), molt influenciada per grups anarquistes i autònoms (www.sindominio.net/ahtez). Més tard, cap el 2004, es va constituir una coordinadora, AHT Gelditu! Elkarlana, que agrupa la majoria de sindicats, moviments socials i ecologistes, partits polítics, ajuntaments i grups d'afectades, amb l'objectiu de plantejar alternatives al projecte i de defensar "un tren social" i més respectuós amb el territori (www.ahtgel-

Material
contrari al TAV

ditu.org). ETA va intentar capitalitzar aquest descontentament social amb els seus atemptats, però els col·lectius implicats van rebutjar enèrgicament la "col·laboració" de la banda i, sobretot, els seus mètodes. L'AVE a Màlaga tampoc no ha estat exempt de polèmica, especialment en alguns indrets com la vall de l'Abdalagís, on els túnels del ferrocarril han trencat l'aqüífer que abastia els regadius.

A Itàlia, milers de persones s'han manifestat contra els projectes d'alta velocitat

Totes aquestes lluites dels territoris no són una excepció en el marc d'Europa. A l'Estat francès, per exemple, la prolongació de la primera línia TGV des de Lió fins a Marsella va topiar amb una forta oposició social. El territori de la Provença havia sabut posar en valor els seus paisatges i cultius tradicionals i no volia acceptar que el nou traçat ferroviari les malbaratés. Aquesta mobilització va aconseguir retardar el projecte més d'una dècada, tot i que es va incrementar el cost en incloure grans trams soterrats i altres obres de protecció i restauració ambiental.

A Itàlia, els darrers anys, milers de persones s'han manifestat contra els projectes d'alta velocitat pel Vèneto i el Friül i han paralitzat repetidament les obres del projecte interalpi Milà-Lió.

Des de principis de l'any 2000, es van organitzar a nombroses comarques d'Alacant i València plataformes i coordinadores sota la consigna «Tren sí, AVE no»

Les mobilitzacions a Euskal Herria contra el TAV han estat presents a la majoria de pobles afectats

Stuttgart 21

Manifestació celebrada l'any 2010 contra la desforestació que suposava el projecte Stuttgart 21 - Uwe Anspach

Aquest és el nom del projecte més gegantesc de remodelació ferroviària i urbana previst a Alemanya, que inclou l'enllaç entre dos trams ja existents d'alta velocitat i que ha de travessar la ciutat de Stuttgart. Aquesta obra requeriria túnels d'accés llargs, que creuarien l'entorn muntanyenc de la ciutat i que podrien afectar els preuats aquífers que proporcionen aigua de qualitat mineral. També requeriria destruir part de l'edifici de l'estació actual, arrencar 300 arbres centenaris i enderrocar parts de diferents barris.

El projecte va ser impulsat fa quinze anys, amb finançament de l'empresa nacional ferroviària Deutsche Bahn, el govern federal, la ciutat de Stuttgart i el govern del Land (Estat) de Baden Württemberg, tots controlats pel partit democristià (CDU). Per aquesta obra, originàriament, es van presuposar uns 4.600 milions d'euros, però actualment les previsions s'han disparat fins als 7.000 milions, com a mínim. Les implicacions del projecte, sobretot les seves conseqüències sobre el Parc central (Schlossgarten) i sobre la resta de serveis ferroviaris, van provocar una resposta social important de persones i associacions de tot tipus l'any 2007, quan es va anunciar el projecte. Un motiu important de les persones mobilitzades va ser l'incompliment de la promesa electoral de l'alcalde de sotmetre el projecte a referèndum. A partir de l'octubre de 2008, van començar les mobilitzacions contra la demolició, que es van fer cada dilluns des de l'any 2009, fins arribar a sumar-ne 100 el novembre de 2011. Alguna de les protestes, com la del setembre de 2010, va acabar violentament, quan les unitats especials de la policia van atacar amb gasos i porres les

ciutadanes que intentaven evitar la tala d'arbres. Aquest fet va provocar que, el mes següent, més de cent mil persones es concentrassin en una ciutat de sis-cents mil habitants.

Això va fer que el CDU perdés l'alcaldia (2009) i el govern del Land (2011) a favor del Partit Verd, principal opositor al projecte, que avui governa en coalició amb el PSD. El nou cap de govern del Land, Winfried Kretschmann, va convocar un referèndum per confirmar el suport vers la retirada del projecte, però, després d'una intensa campanya de propaganda per part de totes les posicions, el 27 de novembre de 2011, amb una participació del 48% de la població, el 59% dels votants es van pronunciar a favor de tirar endavant l'obra. Kretschmann va respectar la decisió, però va anunciar que vetllaria per la vigilància ambiental de les obres i per la fiscalització dels costos reals i dels possibles casos de corrupció. Les mobilitzacions i el debat ciutadà que van envoltar el referèndum han significat un advertiment seriós per la tecnocràcia de la DB i la classe política federal. Tot apunta que és improbable que es plantegin un futur macroprojecte d'abast similar.

Els impactes principals de les línies d'alta velocitat

Impactes ambientals:

- Ocupació alta de sòl: no es pot eixamplar la infraestructura anterior, generalment cal un traçat nou.
- Fort efecte barrera i paisatgístic: tanques metàl·liques continuades, terraplens, talls, passos elevats, etc.
- Afeccions a la fauna i la flora i contaminació de les aigües: mort d'aus, extermini químic de conills per evitar que creïn caus, utilització de trens herbicides per "mantenir neta" la plataforma, etc.
- Fort impacte acústic que impedeix residències o activitats en l'entorn proper.
- Alt consum energètic per abastir aquestes velocitats tan altes i augment de línies d'alta tensió.

Impactes socioeconòmics:

- Cost de construcció enorme, sobretot en territoris de relleu complicat, perquè cal molta obra pública: túnels, talls i viaductes.
- Discriminació social: és un mitjà de transport que beneficia les minories amb un poder adquisitiu alt o les que reben una subvenció pública, ja que no paguen el cost del servei ni de les infraestructures.
- Encariment del servei ferroviari i eliminació dels trens anteriors, cosa que obliga la població amb menys recursos a viatjar per carretera.
- Es redueixen els punts d'accés al ferrocarril (l'alta velocitat no pot parar gaire, ja que es perd molt de temps en l'acceleració i la desacceleració) i, per tant, hi ha menys estacions, un servei ferroviari reduït a les comarques i una desconexió més gran amb la resta de la xarxa.
- Polarització d'activitats econòmiques als extrems de les línies (capitals provincials) i buidament de l'espai intermediari entre les ciutats (poblacions mitjanes).

Impactes sobre la xarxa ferroviària:

- Absorció de la capacitat d'inversió pública i abandonament de la resta de la xarxa ferroviària. Hi ha línies sense modernitzar i, fins i tot, sense manteniment.
- El govern de Zapatero va comprometre la inversió de 4.000 milions d'euros per a la xarxa de rodalies de Catalunya, entre el 2008 i el 2012, però només se n'ha executat el 8,8%.
- Dificil interconnexió entre línies, ja que s'utilitza una amplària de vies diferent, fet que obliga a comprar trens més cars.
- Supressió de serveis més econòmics, situació que obliga a utilitzar els trens nous.
- Eliminació de trens regionals i de moltes estacions de les línies substituïdes.

Miguel Brieva: “La gran indústria cultural es troba

Miguel Brieva (Sevilla, 1974) és un dels humoristes gràfics que plasmen més bé sobre el paper els deliris i els excessos de la societat de consum massiu. Conegut per les seves vinyetes càustiques publicades a la revista *Dinero* i a diferents mitjans de comunicació, acaba de recopilar les reflexions dels últims cinc anys a *Memorias de la Tierra* (Reservoir Books, 2012).

Carles Masia

entrevista@setmanaridirecta.info

La teva obra beu de la iconografia del somni americà de les dècades de 1950 i 1960. D'on et ve aquesta dèria? És una estètica molt polida i ben treballada estèticament perquè és el germen de la publicitat, hi havia molt bons professionals i la il·lustració hi tenia un paper molt important. En realitat, però, em baso en aquesta estètica per un motiu molt més prosaic: quan vaig començar a fer dibuixos de caire satíric, vivia amb un amic amb qui anàvem al *rastró* i, quan tancaven les parades, recollíem molt de material que quedava escampat per allà. Curiosament, era material vell de les dècades de 1950 i 1960, que després utilitzàvem per fer *collages* i divertir-nos. En definitiva, era el recurs gràfic que vam començar a usar perquè era el més assequible. D'altra banda, cada cop és més obvi que no hi ha futur i l'art sempre s'ha nodrit d'una certa visió optimista o transcendent de la vida. Com que sembla que ara ja no hi ha res diví ni sagrat, es tendeix a reproduir aquesta mena de *revival* continu i cancerigen que estem vivint. Són coses que abans ja havien fet publicacions com *Mondo Brutto*, però actualment és massa obvi, l'estètica *vintage* ja ho envaïx tot, és un recurs més. Probablement, estem passant per una sequera creativa sense parangó, per això tornem enrere per buscar alguna cosa desesperadament.

“La idea d'excés és molt bona perquè, en el fons, aquesta societat ha optat per no reconèixer els seus límits i, llavors, tot és excessiu”

Altres temes recurrents en la teva obra són el capitalisme, la societat de masses i el consum desenfrenat. Es podria dir que et sents atret pels excessos?

La idea d'excés és molt bona perquè, en el fons, aquesta societat ha optat per no reconèixer els seus límits i, llavors, tot és excessiu. Així, per extreure l'or d'una muntanya, rebentem una glacera, un tema quimèric i utòpic en el sentit més malalt del terme. Estem en aquest punt i, evidentment, un dels trets de la societat capitalista és l'excés com a norma.

En aquest sentit, veient la teva obra, sovint sembla que facis un joc semblant al dels situacionistes, és a dir, et bases en una estètica i una iconografia que des-

prés capgire per canviar-ne el significat. Això ho fas conscientment?

Quan vaig començar, m'ho deien, però en aquell moment no ho coneixia gaire, treballava de manera intuïtiva. En el fons, capgirar els significats no deixa de ser una de les essències de l'humor, una eina elemental. El surrealisme ho utilitza, igual que els Monty Phyton, que no eren situacionistes. Més endavant, vaig llegir Debord i, de sobte, em vaig adonar que aquest autor, al final de la dècada de 1960, tenia una visió molt lúcida de tot el que passaria més tard, tot i que a la seva època molta gent va tiallar-lo de catastrofista i de boig.

Continuant amb els temes que han influenciat la teva obra, de petit, eres el típic nen que imitava els còmics de Mortadelo?

Sí. I també m'agradava molt l'Astèrix. Però preferia imitar el còmic francòfon, com ara el d'André Franquin, creador d'Spirou i Fantasio i també de Sergi Grapes. De fet, Ibáñez, l'autor de Mortadelo i Filemón, copiava força Franquin. De més gran, m'agradava molt Carlos Giménez, Moebius, François Bourgeon, Robert Crumb, El Roto, Quino, Beto Hernández, Daniel Clowes... És clar que m'he sentit més atret per parlar de la realitat, tot i que també m'agraden altres registres. Potser, si el món es calmés, preferiria fer contes il·lustrats, perquè estar tot el dia parlant de misèries és una mica miserable.

Què et consideres més: ninotaire o, tenint en compte la importància que pren la narració en les teves vinyetes, dibuixant de còmic?

Em veig més proper a un guionista de televisió que a un humorista gràfic convencional que retrata els polítics del moment. Això té a veure amb l'esquetx, una acció que es desenvolupa en un lapse de temps breu. Per contra, el còmic es basa en històries més llargues i jo encara no em veig capaç de fer-ho. Llavors, em situaria entre la vinyeta gràfica –però sense que hi apareguin polítics– i l'esquetx d'humor més boig i lliure.

Últimament, s'està consolidant el còmic social. Aquest gènere et sedueix?

Es tracta de parlar de la nostra realitat i això s'ha fet des de totes les disciplines artístiques. És veritat que hi ha una mena d'auge del còmic social i crec que s'estendrà a totes les arts perquè té relació amb la crisi de valors que patim. En clau positiva, penso que la crisi serà tan forta que generarà una res-

posta social i això arrossegarà un renaixement de la cultura. Durant les últimes dècades, s'han gestat eines molt potents, com ara Internet i les xarxes d'intercanvi, però la gran indústria cultural es troba en un moment d'esclerosi màxima. No hi ha idees, tot és el mateix. Per exemple, fixa't en la nova web de la secció de cultura d'*El País*, amb Vargas Llosa, Sabina i Serrat. És una depressió profunda, una fanguera. Però vull ser positiu, crec que està brotant un altre tipus de gent que aposta per la cultura lliure i es tracta que això s'estengui.

Parles de les noves formes de creació i sempre has apostat per l'autogestió i les llicències lliures. Aquest és el model del futur?

Ara mateix, gràcies a Internet, la gent pot penjar les seves creacions en portals. Mai no ha estat tan fàcil saltar-se la indústria cultural i establir un vincle directe entre els autors i el públic. Tingues en compte que la lluita entre les grans corporacions es fa en nom dels drets d'autor, quan en realitat només un percentatge ínfim de tots els diners que es mouen van a parar als autors. Estem en un moment en què és possible replantejar-ho tot i afavorir milers d'artistes en comptes d'únicament un centenar que pertany a la cultura –diguem-ne– oficial. D'altra banda, també s'ha de veure fins a quin punt un model articular mitjançant Internet té futur en termes energètics i econòmics... Però, bé, això ja seria entrar en un altre debat. Hi ha coses que estan canviant. Per exemple, jo també toco en un grup que es diu Las Buenas noches i ens van arribar tres euros d'algú que havia escoltat la cançó a Internet, tot i que es pot descarregar lliurement.

“Mai no ha estat tan fàcil saltar-se la indústria cultural i establir un vincle directe entre els autors i el públic”

Creus que el micromecenatge, basat en petites aportacions de moltes persones, és una bona manera de treballar?

És un bon camí, es tracta de canviar una mica les regles del joc i aprofitar-nos de les eines que ho poden fer possible. És al·lucinant, tu pots escriure un llibre, dissenyar-lo, maquetar-lo i penjar-lo a Internet, igual que amb la música i el cinema. I és que el talent aflora dins d'aquests marges, fora

en un moment d'esclerosi màxima”

OGRAFIA:
Borràs

de les grans corporacions. Realment, si la indústria cultural es col·lapsés, què hi perdríem? Deixaríem de veure *Transformers* i tota la merda que apareix a la televisió. És a dir, pots fer em sabria greu perdre un 5% de coses que valen la pena, però no trobaria a faltar el 95% restant. Tingues en compte que consumim la majoria d'aquests productes perquè se'n fa una promoció massiva.

Molta gent ja s'ha criat envoltada de telèfons mòbils, pantalles i suports audiovisuals. Com t'ho fas per arribar a aquestes noves generacions mitjançant el paper?
És més fàcil arribar-hi mitjançant el còmic que no pas amb els llibres. Penjo moltes vinyetes a Internet, que és un mitjà gegantí. El jovent més espavilat té curiositat, però recordo que, de jove, jo era carn de canó i, si escoltava els Hombres G, m'imagino que ara la canalla de dotze anys es deu empassar tot el que posen a la televisió. Però, si aconseguís aturar la maquinària de propaganda i de publicitat tan sols quatre dies, les coses canviarien perquè la gent de quinze anys sempre té curiositat, per molt adormida que estigui. Ara, l'equivalent al còmic són els videojocs i t'adones que, al capdavall, són una mena de prolongació dels imaginaris cinematogràfics vigents: mentre destrueixes el món real, salves un món a la pantalla.

Memories de la terra se centra, sobretot, en l'ecologia en clau d'humor. Realment, a vegades, no creus que n'hi ha per posar-se a plorar?
Vam fer una presentació del llibre amb Ecologistes en Acció

a Madrid i comentàvem que, realment, la crisi econòmica és com una mena d'entelèquia humana que es podria resoldre en tres dies si es prenguessin unes decisions determinades, el que passa és que això no es vol fer. En canvi, la crisi ecològica és innegable, només cal pensar en el canvi climàtic o els residus nuclears que generem a llarg termini. El problema és que, molts cops, el discurs ecologista té una perspectiva massa superficial i emocional i s'acaba deslligant dels nostres actes quotidians. La crisi ecològica no la provoca una fàbrica molt dolenta que està amagada, la produeix el nostre model de vida, la nostra manera d'actuar.

-
“Em decanto per un humor no exclusivament polític. L'humor, igual que l'art, té el seu propi camí, per això no et pots cenyir únicament a la política”
-

Com a col·laborador de *Diagonal*, creus que els mitjans de comunicació dels moviments socials treballen bé el tema de l'humor, o bé és l'assignatura pendent?

Nosaltres sempre hi hem apostat, però fem el que podem. Normalment, els nostres col·laboradors treballen en altres mitjans i ens cedeixen les seves peces. Com a coordinador de la secció d'humor, a vegades, vaig a contrapèl

de la línia general de la publicació i em decanto per un humor no exclusivament polític. L'humor, igual que l'art, té el seu propi camí, per això no et pots cenyir únicament a la política. En aquest sentit, un dels problemes de la militància és el seu complex de gueto; i això s'ha vist amb el moviment del 15-M, que ha funcionat perquè ha apel·lat a alguna cosa diferent del típic paper que convoca una manifestació. Al final, els problemes són transversals i s'ha de ser més atractiu i directe, sense deixar anar discursos gaire tancats. A *Diagonal*, estem intentant generar una mena de cosa semblant a *Dínamo* —una de les millors revistes d'humor que s'ha fet— combinant la temàtica social amb la cultura. Aquest és un camí molt interessant perquè el centre de les nostres publicacions és la realitat política, però, és clar, arriba un moment que ja entens com funciona tota l'estructura del sistema i només cal que canviïs el nom de Shell, per exemple, pel d'una altra gran multinacional.

Per acabar, quins són els teus projectes de futur?

M'agradaria fer una història llarga i, si tingués els mitjans necessaris, televisió o cinema. També em podria centrar a generar escenaris. Per exemple, fer un receptari de com podríem viure d'una altra manera i descompondre les grans urbs. Es tractaria d'explorar una via pedagògica, però entretinguda, ja que les alternatives existeixen però encara no són a peu de carrer. Tots els mitjans de comunicació que som conscients de com està la situació hauríem d'explorar aquests camins.

Cartografia de coneixements

Catalunya té una composició diversa i hi conviuen persones de diferents orígens. Aquesta diversitat cultural no és tan sols folklore, costums o idioma. També són sabers, valors o creences, que afecten directament tots els àmbits de la realitat, la política, l'economia, el dret, la ciència o l'organització social. Des del 22 de febrer, el projecte del Centre d'Estudis Africans (CEA) 'Cartografia de coneixements' intenta

Gemma Garcia
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Quan arriben, sovint després d'una travessia clandestina, s'empren termes com *invasió* o *allau* per fer-hi referència. Quan viuen a casa nostra, són ciutadans i ciutadanes de segona, "catalans de cel·lofana", segons el Centre d'Estudis Africans (CEA), persones que "tenen orígens diversos, però nosaltres només n'acceptem un i els anomenem immigrants". El terme immigrant s'associa al de minoria ètnica des del moment que algú creua una frontera. En aquest sentit, el projecte *Cartografia de coneixements* neix per trencar murs i distàncies.

Les finances islàmiques, la *Tontina* i el Teatre-fòrum d'Augusto Boal són les tres primeres sessions programades. Però la llista de coneixements provinents d'altres cultures és inesgotable: resolució de conflictes, maneres d'entendre l'agricultura, altres sistemes de cria, bancs del temps enfocats a compartir cures, cuina sana i econòmica, el *Buen vivir* (cosmovisió indígena americana del medi ambient i l'agricultura ecològica) i el *Buen gobierno* (cosmovisió indígena americana de l'organització política i la participació ciutadana), entre molts d'altres, que configuren el mapa de recursos global que existeix a la nostra ciutat.

trobar respostes als reptes i les inquietuds de la societat partint de l'experiència de les persones provinents de diverses cultures que conviuen a Barcelona. Segons Lola López, membre de l'associació, és un "espai de trobada" que va "més enllà del discurs sobre la riquesa de la diversitat" i obre les portes a l'experiència, a "allò concret, a maneres específiques de resoldre problemes".

El projecte sorgeix enmig d'una situació conflictiva, la crisi econòmica. Les adversitats del moment agreugen les actituds racistes i xenòfobes i els prejudicis cap a les persones desconegudes. Alhora, també és una bona oportunitat per al suport mutu, l'aprenentatge i la recerca d'experiències. El Centre d'Estudis Africans, doncs, proposa aprofitar tot aquest coneixement extens i desconegut a través d'unes trobades entre persones migrades de diversos orígens i persones d'origen català. L'objectiu és intercanviar, enriquir, traçar estratègies i gestionar recursos en temps de crisi i escassetat econòmica, mentre deconstruïm els

estereotips negatius de les cultures d'origen de les persones migrades i modifiquem les relacions basades en la vivència de la diferència negativa entre comunitats.

De la mateixa manera que la crisi evidencia que les cooperatives són més resistents a les adversitats econòmiques que les empreses mercantils, en el context actual, també cal traçar i visibilitzar experiències, sabers i alternatives al sistema financer occidental. Les dues primeres sessions donen a conèixer altres sistemes de préstec i estalvi que defugen la lògica del màxim benefici imperant a les caixes i els bancs de casa nostra.

Finances islàmiques: sense especular

A Catalunya, cada dia, 21 famílies perden la casa perquè no han pogut assumir el pagament de la hipoteca. La pèrdua d'ingressos, sumada a l'acumulació d'interessos i agreujada pel deute que es contreu per tota la vida tan bon punt s'entrega l'habitatge, condemna moltes famílies a la precarietat i a la clandestinitat econòmica. Especialment sota aquesta conjuntura, l'economista especialitzada en banca i finances Najia Lotfi assegura: "És necessari que moralitzem l'economia satisfent les necessitats col·lectives, en primer lloc, per obtenir igualtat d'oportunitats".

Des que el sistema financer es va col·lapsar, el 2007, les entitats financeres islàmiques s'han estès arreu del món. A l'Índia, es va inaugurar el pri-

mer banc islàmic l'any 2010; a Austràlia, van augmentar els productes en sintonia amb la xaria, i a l'Estat francès, s'imparteixen cursos especialitzats. Lotfi precisa que, a Londres, des que es va crear el primer banc Islàmic el 2004, les estadístiques (de 2010) indiquen que ja n'hi ha deu. I és que, la venda de deute, que va desencadenar la crisi de les *subprime* als Estats Units, està inhabilitada a les finances islàmiques.

Es diferencien en un aspecte essencial respecte a les finances occidentals: prohibeixen el *riba*, l'interès i l'especulació. Alhora, especifiquen que no es permet el *gharar* –l'ambigüitat i l'engany als contractes–, es rebutja el finançament d'activitats pecaminoses i s'ha d'evitar assumir riscos o situacions d'incertesa excessives. Per tant,

ens trobem davant d'un sistema financer que vincula el rendiment a la productivitat, que prohibeix les activitats que perjudiquen l'ésser humà i que aplica l'economia com un mitjà per aconseguir fins socials.

Dins les finances islàmiques, el Departament Zakat s'encarrega de carregar un impost del 2,5% als actius invertits i ociosos. També està prohibit involucrar-se en operacions amb indústries o empreses *haram*, prohibides, com les que es dediquen a les apostes, l'alcohol, la pornografia o el porc.

Lotfi remarca que la banca islàmica, "en lloc de prestar el diner, entra com a part del projecte on es comparteixen els beneficis, però també les pèrdues, al final de l'exercici". Les en-

titats del tercer sector poden rebre préstecs de la Caixa Zakat (fons perdut del banc islàmic), sense interessos i amb el compromís de retornar-lo quan sigui possible.

Sessió sobre finances islàmiques de 'Cartografia de coneixements' - CEA

'Tontina': economia popular

'Tontina' al Camerun

Les poblacions africanes es mouen quotidianament entre dos sistemes: el sector modern o formal i el sector popular o informal. Aquesta coexistència també afecta l'economia. Les *tontines* funcionen com caixes d'estalvi col·lectiu i d'ajuda mútua, inspirades en la solidaritat i basades en drets i deures comunitaris. Parlar de tontines, segons l'escriptora Remei Sipi, és "remetre'ns a un sistema alternatiu de crèdit solidari molt estès a tota l'Àfrica negra; és parlar d'un espai de relació, és descobrir un sistema econòmic de confiança".

El veïnatge o les relacions familiars i d'amistat, entre d'altres connexions i motivacions, poden ser factors de configuració d'una tontina. Les participants aboquen periòdicament unes quotes fixes de diners en un fons d'estalvi i distribueixen els beneficis socials i econòmics entre el mateix col·lectiu. Cada setmana, si és el cas, un percentatge del dipòsit es reserva per a una persona del grup. La resta dels diners s'estalvien per si sorgeix alguna urgència o imprevistos. Amb aquesta fórmula popular de préstec, es pot pagar des de la matrícula escolar d'una criatura, fins a la compra

d'un electrodomèstic per la llar o l'enterrament o el casament d'alguna persona de la família.

El sistema alternatiu de crèdit té diversos noms en funció del lloc. A Guinea Equatorial, el país d'origen de Remei Sipi, s'anomena *Yangué*; a Niègria, *Egbe*; al Congo, *Likemba*, i *Stokvels* a Sud-àfrica.

Descobrir les tontines també és adonar-se que han permès, remarca Sipi, "que una gran quantitat de dones africanes gaudeixin d'independència econòmica, malgrat les barreres legals, estructurals i culturals existents".

Teatre-fòrum: abordar el conflicte

Podem comprar una entrada per anar al teatre, seure en una butaca, fer silenci i escoltar, mirar i sentir. Únicament som espectadores. No comentem res ni reflexionem fins que finalitza la representació i ho fem amb qui tenim al costat, no pas dalt de l'escenari. Des d'altres indrets del món, han arribat diversos corrents de pensament teatral que canvien de lloc el públic i el converteixen en subjecte actiu protagonista de l'acció dramàtica. El Teatre de l'Oprimint va ser sistematitzat per

l'actor, director i pedagog teatral brasiler Augusto Boal als anys 60, influenciat pel teatre èpic de Bertolt Brecht i per la Pedagogia de l'Oprimint de Paulo Freire. El Teatre-fòrum és una de les tècniques i permet expressar el punt de vista sobre l'escena i participar-hi. També ens ha arribat el Teatre de creació col·lectiva de Colòmbia i el Teatre comunitari de l'Argentina. Aquestes expressions teatrals, segons Forn de Teatre Pa'tothom, "treballen des de la col·laboració i el concurs de molts

individus en un exercici d'intel·ligència col·lectiva".

El proper mes d'abril, Forn de Teatre Pa'tothom representarà una obra de teatre educatiu sobre els límits que s'imposen als infants. El Teatre-fòrum, en el marc de *Cartografia de coneixements*, permetrà la participació del públic, que podrà modificar els plantejaments de l'obra. L'escola de teatre defensa el teatre d'intervenció social perquè és eficaç a l'hora de reflexionar i gestionar conflictes de manera comunitària.

Teatre-fòrum 'Com dir no' de Forn de Teatre Pa'tothom

SESSIONS

'Finances islàmiques: un sistema alternatiu en plena crisi econòmica'. Najia Lotfi. 22 de febrer

'Tontines' africanes, un model de relacions humanes i d'emprenedoria femenina'. Bombo Ndir i Remei Sipi. Març

'Teatre-fòrum d'Augusto Boal, una eina per a la recerca col·lectiva d'alternatives als problemes socials i interpersonal'. Forn de Teatre Pa'tothom. Abril

Negre sobre blanc

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

Semàfor en vermell. Trepitges l'asfalt, t'atures i gires cua en el temps. Immòbil, entapisses *flashbacks* que et transporten a un moment, a dos, a centenars de dies que mantens en una memòria latent que reviu gràcies a la identificació amb l'espai. Imatges. Recordes quan jugaves amb les bales a la plaça i la mare et cridava des del balcó perquè ja era hora de sopar, si hi pares atenció, gairebé sents la seva veu; fixes la mirada en l'arbre on t'amagaves quan no volies ser descobert de les bromes que feies al carter, encara revius el so estrident de la motoreta en frenar just a punt d'estavellar-se amb la vorera; veus la parella d'avis del tercer asseguts al banc de davant de la fleca on venien croissants a 25 pessetes i profiles l'olor del pa acabat de coure; retrobes la llum de l'única farola que, al capvespre, et pretenia encertar el petó més tendre a la filla del tapisser i t'arriba la dolçor dels seus llavis; intueixes la maleïda porta que sempre quedava entrebancada quan arribaves de la fàbrica i amb les mans brutes de greix entaforaves la clau al pany. Imatges que corren el perill, com tantes d'altres, de caure en l'oblit. Piiiiip!

Semàfor verd. Empentes i corredisses per arribar a l'altre costat. Un nen crida a la seva mare que no li estrenyi tan fort la mà, un pare crida a la seva filla que s'apressi. Un paio li pispa la cartera a una noia que llegeix un llibre. Els llums de la sucursal bancària t'enceguen. Un noi amb el reproductor de música a tota pastilla. Des del tretzè segona, llancen una cigarreta encesa. El motorista esquivava una ciclista i el patinador sorteja quatre, cinc cotxes mal aparcats. El cambrer del bar atrau turistes amb unes targetes. Les portes corredisses del *mega fitness* s'obren i es tanquen. Clic-clac, clic-clac. Un home amb corbata, dues dones amb sabates de talons i un Mercedes d'última generació. Una botiga *fashion* que regala globus vermells i un botons d'un hotel de cinc estrelles que transporta maletes. Rec-rec, rec-rec.

Semàfor vermell. No pots recordar la plaça ni l'arbre ni el banc ni la fleca ni la farola ni la porta, només el cony de pany on la clau ja no encaixa. L'espai acull trajectòries i, si cal, escriurem negre sobre blanc.

Montse Maestre Casadesús

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

La televisió dels moviments socials estrena una nova etapa amb una web més interactiva

LaTele.cat estrena una nova web que vol ser el primer espai de treball col·laboratiu a la xarxa que culmina en una emissió en TDT. Volen reivindicar l'espectre radioelèctric i, per tant, el dret d'utilitzar-lo "fora d'interessos comercials i de partits polítics".

Com a novetats, cal destacar l'espai de la WikiTele i la GeoTele: qualsevol usuària podrà pujar vídeos a la web

Una de les màximes de LaTele és la difusió dels imaginaris i els missatges més populars; tothom és creador i no només receptor. A la nova web hi haurà, en període de proves, l'emissió en directe del canal 37 de la TDT, gràcies al pro-

gramari lliure d'*streaming* desenvolupat per giss.tv i el suport de Telenoika.

La web serà l'espai de treball telemàtic, amb molta gent treballant alhora de manera organitzada, que culminarà en la confecció d'una graella; possiblement, la primera graella col·laborativa feta a la televisió. La idea és que no sigui rellevant que un vídeo es vegi abans a Internet que a la TDT, ben el contrari, en aquest cas, la xarxa i la televisió seran les dues cares d'una mateixa moneda. Volen potenciar les emissions en directe, però també la recopilació i la classificació curiosa dels continguts, amb la construcció d'un arxíu audiovisual "per tenir present la memòria col·lectiva dels moviments socials".

WikiTele i GeoTele

Com a novetats, cal destacar l'espai de la WikiTele i la GeoTele. A la WikiTele, qualsevol usuària registrada podrà pujar vídeos a la web i compartir-los amb tothom

(molts d'aquests vídeos s'emetràn per LaTele). Tots els vídeos quedaran classificats i etiquetats, però, a més, georeferenciats a la GeoTele, un mapamundi fet en Open Street Maps on es marcarà on van ser enregistrats els vídeos. Aquesta és una de les apostes de futur de LaTele, les noves creacions de cartografies específiques o l'ús dels mapes per aplicacions mòbils.

Tota la programació que ja coneixíem i més

La nova web ha estat l'excusa, també, per fer més presentable el contingut de molts programes. S'estrenen amb el darrer *Contrainfos* -l'informatiu quinzenal de LaTele-, però, a la web, també hi trobareu els vídeos del programa *DirecteAment*, que ja ha fet tretze capítols amb gravacions de concerts en directe arreu de Catalunya; o el *Programa de l'Aigua*, un espai en solidaritat amb les lluites de l'aigua. També podreu seguir *l'Horticultura*, un

resum de la cultura *underground* del Barcelonès; el reeixit programa de punk *Y tú que miras gilipollas*, o l'innovador *Cuina Vegana*, que pren entitat pròpia i se suma al programa que té TVAnimalista a LaTele.

Tot el programari que desenvolupa LaTele.cat és lliure i els

continguts Creative Commons. LaTele ha comptat amb una beca de Telenoika per al desenvolupament del software de gestió de continguts a la web i pel seu proper repte informàtic, la creació d'un programari lliure per a la gestió de la continuïtat del canal TDT. JESÚS RODRÍGUEZ

PREMSA

La plantilla de 'Público' es nega a publicar els últims diaris

Després d'anunciar el concurs de creditors, fa dos mesos, l'empresa editora del diari *Público*, MediaPubli SA, va anunciar, la setmana passada, que la mala situació econòmica la portava a tancar l'edició en paper tot just el diumenge. Però l'objectiu de la companyia no es va arribar a dur a terme, ja que la plantilla, després d'una assemblea, s'hi

va negar perquè hagués suposat "una presa de pèl". A través d'un comunicat, el conjunt de treballadors va fer públic que s'hi oposava com a "gest de dignitat davant la mala gestió de l'empresa". A més, tampoc passaven per alt el fet que es tracti d'un diari marcadament d'esquerres i per això exigien a la directiva que, ara, també fos "fidel als se-

us pretesos principis progressistes" i oferís al personal "les millors condicions possibles per a la seva sortida". De fet, admetien que no sabien què passaria amb els diners que se'ls devien ni amb les condicions de què disposarien la petita part de professionals que continuarien treballant per a la pàgina web, el que quedarà de *Público*.

Alhora, però, també es van referir a la "pèrdua d'una veu crítica indispensable per a la pluralitat informativa i de pensament". Aquest últim element ha estat compartit tant per les lectores com per altres professionals, tot i que no tots els mitjans s'han fet ressò de la notícia. REDACCIÓ

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos! CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. Entrevista
 DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
 DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV
 DIJUS: 22h. Y tú qué miras gilipollas?
 El programa de punk de LaTele
 DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua
 DISSABTE: 21h. La Xerrada
 DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpiritu.

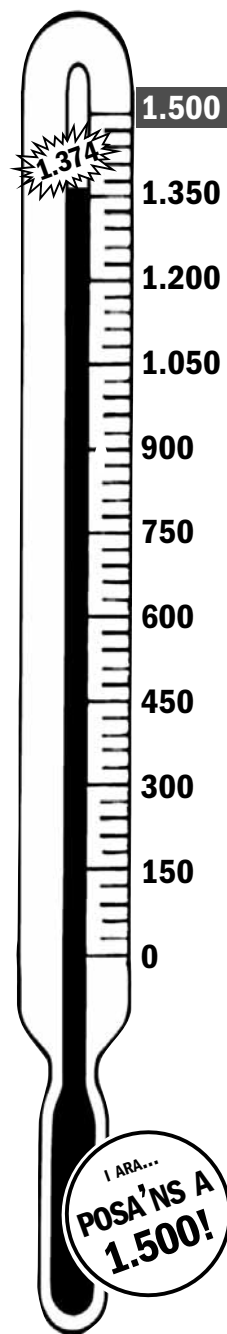
ecofestes
 Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

EXPRESSIÓ DIRECTA

CONNECTA BARRIS
RECUPERA ESPAIS

L'EXPRESSIÓ DIRECTA S'EXPANDEIX I ES LLANÇA AL 'CROWDFUNDING'

Expressió Directa: connecta barris, recupera espais. Aquest és l'eslògan que obra la quarta edició del cycle de músiques crítiques encapçalat per la Directa i que se celebrarà del 10 de març al 26 de maig. Tot plegat amb diverses novetats i nous aliats. El cycle pren una nova embranzida i una nova filosofia: potenciar la xarxa de cultura crítica existent a la ciutat, crear circuits culturals no mercantilistes i enfortir els centres culturals autogestionats com a eina de transformació social. El resultat és una mostra que recorrerà la ciutat amb parades a l'Ateneu Popular de 9 Barris, el Centre Cultural Farinera del Clot, la Lleiàltat Santseña i l'Harmonia de Sant Andreu del Palomar. Per tal de finançar els costos de difusió de tot el cycle, l'Expressió Directa és a Verkami amb l'objectiu d'aconseguir 1.000 euros. La campanya, que durarà fins a inicis de març, preveu anar publicant progressivament les novetats dels diferents esdeveniments d'Expressió Directa que de moment ja podem confirmar que van molt més enllà de la música. Les persones que hi participin com a mecenes podran obtenir diverses recompenses, una de les quals és l'entrada als actes del 6è aniversari de la Directa que se celebrarà el proper 21 d'abril.

+INFO: <http://expressiodirecta.wordpress.com/>

APORTACIONS: www.verkami.com/projects/1377-expressio-directa-connecta-barris-recupera-espais

Al tancament d'edició hem recaptat 675 dels 1.000 euros que necessitem pel cycle Expressió Directa. Entra a: www.verkami.com/projects/1377-expressio-directa-connecta-barris-recupera-espais i col·labora!

ATENCIÓ

Avancem juntes!!

**DIVENDRES 2 DE MARÇ 19H.
BIBLIOTECA MARCEL·LÍ DOMINGO**

Presentació de l'Exposició d'il·lustracions de la Directa i xerrada: orígens del setmanari i explicació del model de comunicació alternatiu que promou. A càrrec de Manu Simaró.

En acabar sopar tertúlia al Casal Popular Panxampla

L'exposició es podrà visitar fins al 16 de març

www.panxampla.org

L'EXPOSICIÓ ES PODRÀ VISITAR DEL 2 AL 16 DE MARÇ A LA BIBLIOTECA MARCEL·LÍ DOMINGO

DIRECTA 2000

Divendres 2 de març de 2012, a les 19h Biblioteca Marcel·lí Domingo

Presentació de l'exposició d'il·lustracions del Setmanari de Comunicació La Directa

Orígens del setmanari i explicació del model de comunicació alternatiu que promou A càrrec de Manu Simaró, coordinador de la secció del Setmanari de Comunicació La Directa

En acabar, sopar tertúlia al Casal Popular Panxampla

El setmanari dels moviments socials

Organitzat per: **panxampla** Col·labora: **Verkami**

www.panxampla.org www.verkami.com

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA:** **AQUENI** · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Roselló · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · Parada a la UdG. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Biotiga · Ramon Llull, 6 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** Llibreria Atenea · Gavatxons, 20. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PALESTINA · EL GOVERN ISRAELIÀ ES COMPROMET A ALLIBERAR EL PRESONER, QUE NO HA INGERIT ALIMENTS DURANT 66 DIES

La vaga de fam d'Adnan obre una esquerda a les detencions sense càrrecs d'Israel

Marc Almodóvar
El Caire

La vaga de fam de Khader Adnan ha posat en escac la fràgil i irreal pau entre Israel i Palestina. Els 66 dies sense ingerir aliments -els mateixos que va fer el mític combatent irlandès Bobby Sands abans de perdre la vida- van estar a punt de portar Palestina a l'esclat d'una nova intifada popular, segons paraules dels relators de les Nacions Unides. Adnan va ser detingut la nit del 17 de desembre quan tornava cap a casa seva, a la població cisjordana d'Arrabeh. Va ser retingut 33 dies, durant els quals el pres va denunciar tortures i vexacions contínues, i posteriorment va ser empresonat sense càrrecs. Això és l'anomenada *detenció administrativa*, una treva jurídica que, avui dia, l'Estat d'Israel aplica a més de 300 persones palestines, detingudes sense cap motiu aparent i sense el dret de tenir una defensa. Entre elles, trobem almenys vint membres del Consell Legislatiu Palestí, el parlament dels territoris ocupats. La majoria de les detencions es renoven cada tres o sis mesos, però hi ha el cas d'alguna persona que fa més de cinc anys que espera que se l'acusi d'algun delicte.

La manifestació organitzada el 19 de febrer a Nabi Saleh per demanar l'alliberament d'Adnan va coincidir amb les mobilitzacions de cada divendres

Hi ha el cas d'alguna persona que fa més de cinc anys que espera que les autoritats israelianes l'acusin d'algun delicte

El cas d'Adnan va provocar manifestacions massives pels carrers de Cisjordània i Gaza, sota el crit de *Tots som Khader Adnan* i l'advertència del grup Gihad Islàmica -del qual és membre el detingut- d'una escalada de la confrontació si el pres moria sota custòdia israeliana. La situació va posar en alerta les autoritats israelianes, que, el 21 de febrer, després que es temés seriosament per la seva vida, van assolir un acord pactat amb l'advocat d'Adnan per a l'alliberament del forner palestí. El pres, per la seva banda, acceptava posar fi a la seva vaga de fam després d'exigir algunes garanties sobre el seu alliberament, que

no es farà efectiu fins el proper 17 d'abril, tres setmanes abans que toqui revisar el seu cas, sense dret a defensa. Amnistia Internacional va reclamar que el pres fos alliberat immediatament. "ja que les autoritats israelianes semblen haver demostrat que no tenen res de què acusar-lo" i va exigir la fi d'aquestes pràctiques. La dona d'Adnan, però, es va mostrar exultant quan va conèixer la notícia, que va definir -sense cap mena de dubte- de "clara victòria". "La seva fermesa ha demostrat que podem sortir victoriosos", va afirmar a Associated Press entre crits d'alegria després de conèixer la notícia.

L'exemple de Khader Adnan, però, podria crear un precedent. La jove Hanah al-Shalabi també va iniciar una vaga de fam el 17 de febrer d'enguany, quan va saber que se li renovava la detenció sense càrrecs. Shalabi, natural de Jenin, està detinguda des del mes de setembre de l'any 2009 i continua empresonada tot i que el seu nom figurava entre les 1.027 presoneres palestines que havien de ser intercanviades pel pres israelià Gilad Shalit l'octubre de l'any 2011.

Enfrontaments a Jerusalem

L'anunci de l'alliberament d'Adnan, però, no sembla -ni molt menys- que tranquil·litzi les coses a la zona. El diumenge 19 de febrer, les autoritats israelianes van detenir dotze persones palestines arran dels enfrontaments que es van produir a les portes de la mesquita santa d'Al-Aqsa, al Jerusalem antic. Els incidents es van produir quan un grup de colons ultra-sionistes va intentar envair-la, responen a una crida per a la ocupació de la mesquita palestina. Rere aquest atac, hi hauria gent propera al grup ultraconservador Fidels pel Temple de la Muntanya, que persegueix -públicament- la construcció del tercer temple sagrat jueu a l'actual esplanada de les mesquites per "alliberar-la de l'ocupació araboislàmica per ser consagrada en el nom de Déu". Cal recordar que la mesquita d'Al-Aqsa es considera el tercer lloc sagrat islàmic després de les mesquites de la Meca i Medina i que la visita d'Ariel Sharon a la zona, l'any 2000, ja va provocar l'esclat de la segona intifada.

Els avalots es van repetir al llarg de la setmana amb nous intents d'invasió colona. El dijous 23 de

febrer, 71 colons van tornar a intentar la invasió, escortats per forces policials, que van detenir sis persones palestines. Però els enfrontaments més greus es van produir l'endemà, durant l'oració del divendres. Els enfrontaments van esclatar quan, segons denunciïn membres de la pròpia Al-Aqsa, les forces

Encara no se sap quan s'arribarà a un acord més o menys estable entre Hamàs i al-Fatah

israelianes van atacar els oradors enmig de la pregària. Els disturbis es van dispersar arreu del país. Al *checkpoint* de Qalandia, a Ramallah, els enfrontaments amb les forces policials van provocar la mort d'un jove de 25 anys, Talat Ramia, que es va dessagnar, camí de l'hospital, arran dels trets de bala que va rebre al pit i el ventre. També es van produir mobilitzacions al poble d'Al Rum i a la franja de Gaza, on, a part

de manifestacions a Khan Younis, les milícies Victorioses de Saladí van disparar coets contra els assentaments israelians. A Hebron també es van produir enfrontaments i detencions, tot i que, en aquest cas, responien a la crida en record de l'aniversari de la matança de 1994. Aquell 25 de febrer, que coincidia amb el mes sagrat de Ramadà, l'ultra-sionista Baruch Goldstein va provocar la massacre d'una trentena de persones palestines a la mesquita d'Al Ibrahim.

Aquesta tensió sorgeix en paral·lel a les llargues negociacions d'entesa entre les dues principals formacions polítiques palestines, Hamàs i al-Fatah, per a la consecució d'un govern de consens interí previ a les eleccions. Aquestes converses van continuar la darrera setmana al Caire i, malgrat que les diferències cada cop són més petites, encara no se sap quan s'arribarà a un acord més o menys estable que posi fi a la llarga confrontació entre les dues faccions. L'anunci d'un nou ajornament, el dijous 23 de febrer, va generar més dubtes sobre la possibilitat d'un acord que s'està cuinant des de fa molts mesos.

SCOTT

, roda el món

ITÀLIA · ES TRACTA D'UN MOVIMENT POPULAR AMB 21 ANYS D'HISTÒRIA, EMBLEMA DE DEMOCRÀCIA, JUSTÍCIA I LLIBERTAT

Vall de Susa: un símbol de resistència contra el Tren d'Alta Velocitat

Andrea De Lotto
Barcelona

Quasi 100.000 persones es van manifestar el dissabte 25 de febrer per enèsima vegada a la Vall de Susa, al Piemont italià. La població de la vall va caminar vuit quilòmetres i va repetir que es nega a acceptar la macroinfraestructura del Tren d'Alta Velocitat (TAV) que hauria d'unir Torí i Lió (Estat francès) a través d'aquest territori. La resistència contra el TAV a la vall de Susa és un moviment que va néixer fa 21 anys i que, a poc a poc, s'ha consolidat com una de les reivindicacions més fortes, organitzades i representatives de les lluites de base, grans i petites, que hi ha a Itàlia. És per això, també, que les autoritats el consideren el moviment més "perillós" i, en conseqüència, ha estat el més assetjat per part de la policia i els càrrecs governants, que intenten reprimir-lo i criminalitzar-lo sigui com sigui. El mes passat, una batuda es va saldar amb 26 persones detingudes, acusades d'agressió contra l'autoritat durant una manifestació celebrada fa sis mesos, en què la policia va disparar bales de gas lacrimogen a l'alçada de la cara.

Durant dues dècades, la petita vall se n'ha sortit i la gent que la defensa ha impedit, una vegada i una altra, l'inici d'unes obres que representen una forta agressió al territori, un espai que ja compta amb carreteres nacionals, una autopista i una línia de tren (per on circulen els TAV que connecten Milà i París). L'Estat italià ha militaritzat la regió durant mesos, hi han enviat fins a 2.000 agents, entre exèrcit, policia, guàrdia de finança i carabinieri. Els darrers anys, els hotels de la vall han allotjat més policies que turistes. Els efectius de l'exèrcit presents a la vall equivalen als que s'han enviat a l'Afganistan.

Un centenar de metges de la regió han signat un document on es denuncien els riscos que comporta l'obra per a la salut de la població, especialment a causa de la presència d'amiant (cancerígen), radó i urani (elements radioactius) a la vall

La manifestació celebrada el 25 de febrer a la Vall de Susa aplega quasi 100.000 persones

i de la pols que es respiraria. Desenes de professors i professores universitàries han denunciat la inutilitat d'una línia que no podria recuperar la inversió que suposa (20.000 milions d'euros) ni a través del transport de mercaderies ni a través del de passatgeres. De fet, la línia de tren que hi ha a la regió és deficitària. Curiosament, 21 alcaldies de municipis de la vall donen suport a la lluita contra el TAV, en contra de les directives dels partits respectius.

Tot i així, el govern actual de Mario Monti -com els antecessors de centre-dreta i centre-esquerra- han insistit a tirar endavant la macroconstrucció. Per què? Primer de tot, perquè hi estan involucrades grans empreses -inclosa la màfia- i perquè es tracta d'un projecte que els faria guanyar moltíssims diners. Les autoritats s'han posat entre cella i cella que "no es torna enrere", malgrat la bogeria que representa l'obra, tal com ha demostrat el moviment. Els darrers mesos, però, la resta d'Itàlia també s'ha despertat. El moviment, tot i que té tots els mitjans de comunicació i quasi tots els partits polítics en contra, ha aconse-

guït un consens molt ampli entre la ciutadania, que pateix retallades contínues a la sanitat pública, a les institucions i als transports i que, en canvi, veu com es tira endavant un projecte controvertit com el del TAV, amb la despesa pública que implica.

Un moviment amb història

Fa més de vint anys, es va projectar un projecte agegantat, a escala europea, de línies de tren d'alta velocitat, des de Kíev fins a Lisboa. Aquest projecte faraònic, que en gran part ha acabat sent lletra morta, va despertar protestes arreu d'Europa perquè la majoria dels traçats desfeien el territori. Des del primer moment, la població de la vall de Susa es va posicionar contra l'obra, especialment contra la construcció d'un túnel de 57 quilòmetres que amenaçava tant la bellesa paisatgística de la regió alpina com l'equilibri hidrològic de la vall, segons veus expertes. El moviment va recollir informació, va preparar estudis ambientals, va consultar tècnics i investigadors, professorat universitari i economistes de renom fins que va demostrar, punt per punt, la falsedat dels arguments de les autoritats i les

promotores que sostenien la "sensa-tesa" de l'obra. Paral·lelament, el moviment va fer una feina magistral de contra-informació de base i de comunicació per explicar i cohesionar el que, avui dia, és un moviment popular extraordinari. Amb dues dècades, la població de la vall de Susa ha mantingut la tensió amb manifestacions, asseges, marxes, festes, vagues de fam, reunions, conferències, campaments i talls de carretera i de vies de tren, però també amb la publicació de llibres, discos, documentals, manuals, webs. Fins i tot s'han comprat col·lectivament terrenys amenaçats i s'han construït refugis i cabanyes als arbres. D'altra banda, el moviment ha recorregut Itàlia per explicar de quina manera es vol gastar els diners públics el govern i fins i tot ha formulat denúncies formals a Roma, Estrasburg i Brussel·les.

+ INFO

www.lavallecheresiste.info
www.notav.eu

> Un activista s'electrocuta durant la incursió de la policia a la vall

L'organització de la manifestació del dissabte 25 va alertar, al final de la marxa, que el dimarts 28 de febrer arribarien nous cossos de les forces de l'ordre per expropiar més terrenys. Els efectius de seguretat, però, van arribar abans -segurament, fins i tot de manera il·legal formalment- i el dilluns 27, la vall va tornar a ser envaïda per milers de policies. Tot a punt per desallotjar les cabanyes -emblema del NO al TAV- i alçar filats. Luca Abbà, de 37 anys, que es trobava entre la desena d'activistes presents en el moment de la incursió, es va enfil·lar a una torre elèctrica mentre fugia de la policia i esperava que arribés la resta de gent del moviment. La policia, que tenia pressa i el volia fer baixar, també es va enfil·lar a la torre i el jove va pujar més amunt fins que es va electrocutar amb l'alta tensió i va caure des de deu metres d'alçada. Hi havia un home quasi mort a terra i les excavadores continuaven entrant al terreny. La policia va restar immòbil i les activistes i el moviment, xocades, enrabides i tristes. Luca Abbà es troba hospitalitzat, en una situació molt greu de coma induït. La reacció de la vall ha estat immediata i contundent. El dilluns 27, es van tallar totes les carreteres -inclosa l'autopista i la línia de tren- i es va impedir el canvi de torn de la policia. També es van produir vagues espontànies a les fàbriques de la vall. De nit, la protesta es va escampar per tot Itàlia, on es van registrar diversos talls de carreteres i protestes a ciutats grans i petites.

ÀFRICA · EL RESULTAT ELECTORAL OBLIGA EL PRESIDENT OCTOGENARI A ANAR A LA SEGONA VOLTA

Una jornada de canvi (relatiu) al Senegal

CARLOS BAJO

El músic Youssou Ndir apareix envoltat de periodistes en el moment d'anar a votar a l'École Nafissatou Nieng de Dakar

Carlos Bajo
Dakar (Senegal)

A vui, el poble senegalès està orgullós, tot i que la participació a les eleccions del diumenge 26 de febrer va ser baixa i que el canvi polític no és, ni molt menys, una garantia. Però, tot i així, després d'aquesta jornada electoral controvertida, torna a sentir-se amo dels seus destins. Els darrers mesos, la població ha vist com el president Abdoulaye Wade *le Vieux* es desviava per construir una mena de monarquia republicana. Als seus 85 anys oficials (es diu que pot tenir-ne més de 90) i al poder des de l'any 2000, Wade semblava resolt a preparar el terreny per a la seva successió, però tot li ha sortit malament i el poble senegalès ha aconseguit una petita victòria.

Posar una data d'inici és complicat, però el moviment de contestació es va fer fort el mes de juny passat, quan Wade va presentar un projecte de reforma constitucional que la gran majoria va trobar inadmissible. Tot feia pensar que Wade intentava col·locar el seu fill Karim en la millor posició, però el delfí no desperta gaire simpaties al país; se'l considera com un estrany, fill d'una francesa i format a l'estranger, sense comptar que fa anys que es troba a l'ull de l'huracà per *affaires* de corrupció. El juny de 2011, el poble va sortir al carrer,

es va organitzar i va aconseguir que Wade es fes enrere.

Però, el veritable repte es va desencadenar la nit del 27 de gener. Partint de la interpretació dubtosa d'una constitució redactada per evitar que ningú es perpetuï al poder, ja que limita els mandats presidencials a dos, el Consell Constitucional va acceptar la candidatura de Wade i va posar a prova la determinació d'una ciutadania que no es cansa de repetir que coneix la democràcia des de mitjans del segle XIX (algunes comunes ja votaven en temps de la colonització).

El país ha viscut un mes de contestació i de resistència diàries i hi ha hagut una desena de morts

Des d'aleshores, el país ha viscut un mes de contestació i de resistència diàries. En alguns moments, les manifestacions han degenerat en aldarulls i fins i tot hi ha hagut una desena de morts. Però, seria mesquí reduir als episodis de violència un moviment que ha superat els partits de l'oposició quan han volgut instrumentalitzar-ho i que ha recordat a tots els candidats que la decisió era seva, que volien un canvi i que exigien que es mantingués la pau.

La jornada electoral es va desenvolupar en aquest clima. La gent del Partit Democràtic del Senegal (PDS, al poder) tenia por d'una mobilització molt àmplia tot i que, en realitat, la participació va ser escassa, d'un 58%. Però, majoritàriament, la gent que es va quedar a casa -vista l'afluència als col·legis electorals- va ser la gent gran, precisament, la menys impel·lida pel canvi. Durant tota la jornada, van córrer notícies sobre la presència dels *nervis* (grups de *hooligans* a sou, pagats per rebentar els comicis), però no es van registrar aldarulls greus enlloc, malgrat la tensió regnant des del disabte 25.

A mesura que avançava el dia, es notava que l'eufòria augmentava i, des que es van començar a conèixer resultats, tot i que eren parcials, el poble senegalès va començar a treure pit: Wade no venia les eleccions a la primera volta -un resultat que es considerava impossible, tot i que ningú descartava una tulinada, fet que hauria encès els ànims. Però, a més, tampoc concorreria a la segona volta, prevista pel 14 de març, com a candidat més votat. S'hauria d'enfrontar a Macky Sall, que té més mà per establir les aliances necessàries per imposar-se definitivament. Tanmateix, la matinalada de diumenge a diumenge, es va produir una petita crisi. Serigne Mbacke Ndiaye, portaveu del president, va comparèixer per dir que Wade no només havia guanyat arreu, sinó que, a més, no hi

hauria segona volta perquè havia obtingut més del 50% del sufragi. L'anunci va fer augmentar la tensió i la incertesa de nou. El dilluns 27, la premsa va anunciar una tercera realitat. Amb l'escrutini encara per finalitzar, Wade se situava a la primera posició, però sense majoria absoluta i molt a prop de Macky Sall; per tant, s'imposava una segona

volta. Sembla que aquestes informacions van tranquil·litzar els ànims, però no van arribar a esborrar l'ombra del dubte. Finalment, passades les 6 de la tarda, Abdoulaye Wade va comparèixer. El president va acceptar -gairebé- els resultats apareguts a la premsa i va emplaçar la població senegalesa a participar a la segona volta.

El president ha estat castigat per la seva prepotència, que li ha fet pensar que podia convertir el país en el seu regne, però també per la corrupció

Així doncs, ara comença un període de negociacions i pactes difícil per a Wade, però satisfactori per a la ciutadania. El president ha estat castigat per la seva prepotència, que li ha fet pensar que podia convertir el Senegal en el seu regne, però també per la pujada dels preus durant els seus mandats i pels *affaires* de corrupció que han anat esquitxant les seves col·laboradores més properes. En tot cas, el resultat d'aquesta primera volta no és només una advertència per a Wade, sinó també per qui guanyi el 14 de març. "Sigui al Magrib o sigui a l'Àfrica, han de saber que ja no es pot enganyar el poble", comenta orgullós un home en un bar qualsevol de Dakar.

> 'You': el no-candidat mediàtic

Yousou Ndir, la *superstar* de la música senegalesa, ha estat la sensació d'aquestes eleccions presidencials. Ho ha estat per tothom, menys per la població senegalesa. És evident que *You* tenia els seus supports, però no ha estat -ni de bon tros- la principal preocupació de l'electorat. El cantant s'ha presentat com el candidat popular i, amb la seva fama, els seus contactes i el seu poder (al Senegal és amo d'un grup mediàtic molt potent), ha volgut vehicular el descontent del poble cap a la classe política. Però només ha guanyat, majoritàriament, a la premsa internacional, que ha acceptat comprar la seva imatge.

La nit del 27 de gener, la mateixa resolució del Consell Constitucional que va validar la candidatura de Wade va invalidar la de

Yousou Ndir. Quan van esclatar les protestes, els mitjans van atribuir la mateixa importància a un fet i a l'altre, mentre que, des del Senegal, la gent descontenta insistia, mitjançant Twitter: "No lluitem per Yousou Ndir, sinó contra Wade". Molts mitjans no van escoltar el missatge i, el dimecres 22 de febrer, quan el cantant va resultar ferit lleu en el transcurs d'una manifestació, van insistir en la importància del fet. El diumenge 26, quan *You* va anar a votar al seu col·legi electoral de Dakar (École Nafissatou Niang), l'esperava un núvol de periodistes del Senegal, però també de l'estranger, que ni tan sols es van sorprendre del fet que el candidat del poble, envoltat pels seus guardaespalles, se saltés la llarga fila que havia format la gent per entrar a votar.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

El testimoni incòmode de Miren Etxezarreta

El documental protagonitzat per l'economista és una lectura crítica del sistema actual

A través d'un seguit d'entrevistes a Miren Etxezarreta, Marc Planas, Pau Planas i Pere Cortada han construït un documental que pretén ser un instrument de lluita i crítica cap al sistema capitalista. Es tracta d'un document similar als quaderns marxistes típics dels anys 70, però en un format propi segle XXI. La pretensió de presentar un documental senzill i pedagògic, però contundent, ha estat fàcil gràcies a l'esforç analític i sintètic de la protagonista, que durant poc més de 32 minuts manté el públic enganxat a la pantalla.

Susanna Fulcarà
expressions@setmanaridirecta.info

Un moment del rodatge del documental on apareix Miren Etxezarreta

Capitalisme, un itinerari crític.
Entrevista a
Miren Etxezarreta

Durada: 32 minuts.
Idea original: Produccions itinerants. Guió: Pere Cortada, Marc Planas i Pau Planas.
Imatge i edició: Marc Planas.
Disseny gràfic: Erik Estany.
Llicència: Creative Commons.
Telèfons: 660 786 883 i 972 40 55 01 (Marc).
Mail: itineraricritic@gmail.com
Web: <http://itineraricritic.net/>.

Miren Etxezarreta és una pensionista de 74 anys poc convencional. Des del tardofranquisme, ha estat implicada en diferents lluites i moviments socials i fa anys que recorre platons de televisió discutint amb els principals gurus del neoliberalisme. Els seus amplis coneixements econòmics —és catedràtica emèrita d'Economia Aplicada a la UAB— fan que la seva veu es converteixi en un testimoni incòmode per les actuals polítiques econòmiques i, darrerament, ha esdevingut una de les figures més sòlides en contra de les retallades imposades pels diferents governs de l'Estat.

Un audiovisual Creative Commons

El documental es pot veure i descarregar lliurement, ja sigui tot sencer o dividit en capítols per fer-lo més manejable a través de les webs i més digerible (si és el cas). Els autors han alliberat el document aplicant-li la llicència Creative Commons, cosa que també permet maximitzar-ne la difusió. En aquest sentit, l'acollida de l'audiovisual ha estat tot un èxit i, amb poc menys d'una setmana, ja s'ha arribat a les prop de 10.000 visualitzacions. Així mateix, les principals pàgines de premsa alternativa (lahaine.org, kaosnared.net, etc...) s'han fet ressò d'aquesta petita producció gironina.

ENTREVISTEM ELS GIRONINS MARC PLANAS, PAU PLANAS I PERE CORTADA

“Parlar d'atur i patiment és parlar del capitalisme”

Què us va motivar a fer un documental que parlés sobre el capitalisme?

El documental neix en el marc d'unes converses de bar entre tots tres i de la necessitat d'entendre millor el que estava passant: la crisi, l'atur... Vàrem pensar que podríem fer un documental didàctic per parlar de tot això i aquí va ser quan vàrem acudir a la Miren Etxezarreta, que —per sorpresa nostra— va acceptar el projecte que li proposàvem. A partir d'aquí, de seguida ens vàrem adonar que parlar de crisi, d'atur, de patiment... era parlar del capitalisme i que, per entendre el que ens està passant avui, era indispensable conèixer el sistema econòmic en el qual vivim.

El documental comença parlant de lluita de classes...

Sí. Precisament, entenem que era un punt clau. Durant els darrers temps, les treballadores i els treballadors d'aquest país hem vist com ens robaven molt del lèxic que empràvem per entendre

la realitat, ja sigui amb l'excusa que era antiquat i caduc o, senzillament, perquè ens l'havien segrestat i havien canviat totalment el seu significat. Per això és important tornar a parlar de lluita de classes, tal com diu la Miren, per molt que alguns diguin que ja no n'hi ha, de classes.

També parleu de violència.

Sí, perquè l'actual sistema econòmic implica explotació necessàriament i l'explotació implica violència. Això és una cosa que no podem oblidar quan analitzem el marc actual de les relacions del treball. Quan es parla de violència, sobretot als mitjans, sovint s'oblida aquesta violència sistemàtica i estructural que implica mantenir un sistema que té l'explotació de les persones i del medi com a *leitmotiv*.

Què perseguiu amb les referències històriques que introduïu en diferents moments del documental?

Tot va començar com un recurs visual, però, mentre buscàvem les imatges d'arxiu de la crisi de

1929, de seguida ens vàrem adonar que moltes repetien exactament les mateixes escenes que podem veure avui al carrer o a qualsevol telenotícies: exèrcits d'aturats, manifestacions, pressió, desnonaments... Moltes d'aquestes imatges, les vàrem descartar, però ens varen ajudar a elaborar un discurs visual propi, que complementava el de la Miren. Així, reforçem la idea que la crisi i el patiment són consubstancials a aquest sistema i que només ens en podem sortir canviant-lo per un altre que sigui més just i solidari.

També hi surten imatges del maig de 1968.

Sí. La idea era reforçar el discurs de la Miren i explicar que existeix una sortida, una solució a la crisi, però que no és individual (no hi haurà cap emprendor que ens alliberi del patiment), sinó col·lectiva i que passa necessàriament per la solidaritat i la lluita conjunta per canviar el sistema econòmic. Alhora, utilitzant imatges històriques, busquem contextua-

litzar la lluita contra el capitalisme i emmarcar-la en una línia històrica de resistència contra aquest sistema, ja que creiem que no fer-ho pot resultar perillós, pel que suposa de pèrdua de referències i d'estratègies.

I parleu de privatitzacions...

Sí. Precisament, la Miren explica clarament que el capitalisme necessita expandir-se contínuament i que ara ho fa privatitzant uns serveis que la lluita popular havia aconseguit fer-se seus convertint-los en públics. Així, d'alguna manera, davant l'actual destrucció de l'estat del benestar, la manca de resposta no tan sols hipoteca les generacions futures sinó que, a més, suposa explícitament una traïció a les lluites que ha emprès molta gent abans que nosaltres.

Què destacaríeu del documental?

Un munt de coses, però, sobretot, el missatge explícit que podem reaccionar i que hem de reaccionar. El documental intenta ser, en aquest sentit, una apologia de l'acció.

ARTS ESCÈNIQUES

A mig camí entre el circ i el teatre en moviment

Teatre Nu presenta el seu darrer espectacle 'Sopa de Pedres' al SAT!

Laura Cardona
expressions@setmanaridirecta.info

La companyia igualadina Teatre Nu presenta una adaptació teatral del conte popular *Sopa de pedres* al SAT! (Sant Andreu Teatre) de Barcelona. L'obra es representarà en quatre sessions durant els caps de setmana del 3 i 4 i el 10 i 11 de març. Tot i que la companyia Teatre Nu es dedica especialment a fer creacions orientades a un públic infantil, *Sopa de pedres* és un espectacle per a totes les edats. La història gira al voltant de tres personatges que conviuen en un espai molt reduït. A través dels conflictes de convivència que s'originen entre les protagonistes, es tracten valors com el treball en equip, l'empatia i la cooperació. L'enginy i la creativitat col·lectives es converteixen en els mitjans per aconseguir el benestar comú. La darrera creació de Teatre Nu incorpora per primer cop les tècniques del circ i el moviment, especialment mans a mans i petites acrobàcies, a la dramaturgia de l'espectacle.

Els personatges no parlen, s'expressen tan sols amb el cos i un narrador en *off* va explicant la història de manera clara i entenedora. Una escenografia molt minimalista i la predominança de la música per sobre de la veu realcen la importància de les protagonistes i els seus moviments.

No és casual la tria d'aquest conte en un moment com aquest. Cal identificar l'analogia existent entre la crisi que es representa a l'obra i la crisi econòmica actual -i fins i tot de valors- que està vivint la societat.

La funció pretén llançar un missatge optimista i proposa la solidaritat col·lectiva com a única fórmula per superar les dificultats globals. Si bé les últimes creacions de la companyia giraven al voltant de la figura d'un infant, aquest cop s'ha optat per un personatge coral

'Sopa de Pedres' reflexiona sobre l'enginy i la creativitat col·lectives

per assolir l'objectiu pedagògic de l'obra.

Sopa de pedres -dirigida per Víctor Borràs i representada per Marta Soler, Daniela Di Castro i Agustí Cardona- es va estrenar l'abril de 2011 en el marc de la Mostra d'Igualada, una fira de teatre infantil i juvenil. Actualment, forma part del programa cultural en gira de la Generalitat de Catalunya i ja s'ha pogut veure en escenaris d'una quinzena poblacions catalanes.

Teatre Nu és una companyia fundada el 1991 per actors i actrius que, en un inici, compaginaven els seus espectacles amb la formació artística a l'Institut del Teatre. L'any 1999, la cooperativa es va consolidar com a col·lectiu professional i, fins

avui, ha creat i representat nou obres per a la mainada i pretén continuar treballant en aquesta direcció, ja que, segons expliquen, "són un públic extraordinari i crear espectacles per a ells és un repte d'una magnitud tan gran que pot omplir qualsevol artista".

Sopa de pedres

Companyia: Teatre Nu.
Preu: 8,5 euros.
3, 4, 10 i 11 de març. Dissabtes a les 17:30h i diumenges a les 12h.
Sant Andreu Teatre, carrer Neopàtria, 54. Barcelona.
+ Info www.teatrenu.com.

CAMPANYES

El 'boom' del cànnabis

Cornellà de Llobregat acull la novena edició d'una fira que no para de créixer

La fira s'ha ampliat pel que fa a expositores, superfície i nombre de visitants

Jordi Raymond
expressions@setmanaridirecta.info

Com ja és habitual, aquest any, la fira s'ha ampliat pel que fa a expositores, superfície i nombre de visitants. I és que d'uns anys ençà i últimament amb més força, el món del cànnabis està patint una revolució sense precedents en relació a l'extensió del seu ús i cultiu. El fet que SPANNABIS sigui la fira cannàbica més important del sud del continent europeu és una bona mostra d'això que diem.

Segons dades del gremi de *growshops* (les botigues que comercialitzen material de cultiu), actualment, a Catalunya, hi ha un centenar llarg d'aquest tipus d'establiments. Fenomen conegut el dels *growshops*, més orientat al cultiu particular, la revolució del sector està venint de mans del teixit associatiu generat al voltant del cultiu i el consum. Una bona mostra d'això són les 60 entitats associatives cannàbiques sense ànim de lucre que podem trobar inscrites al Registre d'Associacions de la Generalitat de Catalunya. Pel que sembla, l'acció d'associar-se per cultivar i consumir, que no pot ser considerada un delictes perquè no hi ha tràfic ni tampoc lucre, ha agafat per sorpresa la pròpia administració, que ha aturat el procés d'aprovació d'estatuts d'entitats cannàbi-

ques, més enllà dels límits temporals establerts per la llei. Així doncs, sembla que, a més de la seixantena d'entitats inscrites, n'hi hauria 60 més esperant que la Generalitat doni per bons els estatuts presentats. El motiu d'aquest retard voluntari de l'administració és, segons ens explica el Moviment associatiu cannàbic d'autoconsum (MACA), que la generalitat està enviant aquests estatuts perquè el Ministeri de l'Interior i de Justícia els revisi, avalui els diferents casos i generi uns criteris a través dels quals es puguin intervenir per evitar el creixement d'aquest moviment sense control administratiu i, al mateix temps, respectar el drets de les persones associades.

Aquest nou model, que parteix de l'associació de les persones cultivadores i consumidores, que estableixen una relació cooperativa al marge del lucre privat i de les màfies narcotraficants, sembla que també s'està imposant a països amb tradició cannàbica com Holanda, el Canadà, Bèlgica o, fins i tot, Alemanya, ja que respecta els drets de les cultivadores i les usuàries, però l'allunya del model d'atracció pública en què s'havien convertit els *coffe shop* holandesos i desvia el consum cap a esferes privades de la vida. Novena edició de la fira del cànnabis a Cornellà de Llobregat, un èxit.

Ivan Illich
«Convivencial es la sociedad
en la que el hombre controla
la herramienta»

LA CONVIVENCIALIDAD

978-84-92559-35-0 | 200 pàgines | 15 €

editorial · distribuïdora · llibreria web
www.viruseditorial.net | www.viruslibreria.net | info@viruseditorial.net

editorial
virus

, expressions

ARTS VISUALS

Tarragona: epicentre de les arts visuals

La ciutat acollirà, durant quatre dies, el tercer Festival d'Arts Visuals e-plec i es convertirà en un centre de difusió de manifestacions contemporànies encaminades a reflexionar sobre la dimensió política i social del moment

Al carrer Santa Anna, a la part alta de la ciutat, s'ubicarà l'anomenat *triangle de l'e-plec*, configurat pels tres vèrtex del Museu d'Art Modern (MAMT), el local de la Colla Castellera Xiquets de Tarragona i l'estudi de la pintora Marta Balanyà. En aquest espai, durant els dies 29 de febrer i 1, 2, 3 i 4 de març, s'hi desenvoluparan bona part de les exposicions, debats, video-art, *performances*, concerts, presentacions de projectes, instal·lacions, cercaviles i degustacions que ens proposa l'edició d'enguany de l'e-plec.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Aquesta proposta esdevé un dels festivals de referència, sobretot a les comarques del sud de Catalunya, ja que un dels seus objectius és donar a conèixer les artistes de la zona i permetre que tinguin un espai de difusió i divulgació de les seves creacions. Tot i això, en aquesta edició, també s'hi han convidat col·lectius i artistes d'altres àmbits territorials que resulten interessants pel conjunt de la mostra. L'e-plec busca, sobretot, treballs que donin molt pes a la part conceptual i que reflexionin sobre el moment actual. De fet, s'han prioritzat les propostes que tenen una incidència directa sobre la societat. El plantejament inicial de l'Associació Arts Cultural Laboratori Visual -l'organitzadora de la mostra- pel festival d'aquest any gira al voltant d'una pregunta sobre la crisi econòmica global; la qüestió és si aquesta crisi és conjuntural o estructural, és a dir, si representarà un ajust del sistema o un canvi radical. A partir d'aquest plantejament, els dos lemes que s'adopten com a punt de partida de la mostra són: *Tranquils, tot sortirà segons l'imprevist* i *No patiu, tot sortirà bé*.

Gaser mostrarà amb murals el dia a dia del veïnat del casc antic de Tarragona

Aparcament Jaume I: de la polèmica al debat públic

A través de l'e-plec, s'ha incidit de manera especial en el cas d'aquest pàrquing, que va ser creat com a equipament municipal i pressupostat en 3,9 milions en uns inicis, però que finalment n'ha costat 26. A més, actualment, el pàrquing *intel·ligent* ni tan sols funciona i l'executiu s'està plantejant de reconvertir-lo en un aparcament convencional, cosa que afegirà quatre milions a la xifra global de despeses. A partir d'aquesta polèmica, l'organització del festival ha creat un concurs d'idees obert a qualsevol persona o col·lectiu per donar un altre ús a l'espai durant els pròxims cinc anys. El dissabte 3 de març es presentaran els projec-

tes i es farà un debat públic en el marc de la mostra. Seguint aquesta idea, s'ha obert una altra convocatòria amb el nom de *Projectes Interruptus*. S'hi pot presentar qualsevol tipus de proposta fallida, inacabada, aturada o no executada -ja sigui d'àmbit públic o personal- i pot ser urbanística, de l'espai públic, arquitectònica, cultural, artística o de mediació social.

Ciutat virtual: Qatar i estendre roba

T-R-A-O-A és el nom del treball d'Àngel Pomerol, que es presentarà el dia 1 de març i s'anirà alimentant amb les aportacions de les seves visitants. La idea de l'autor és crear una ciutat paral·lela, de manera virtual, on hi hagi espai per a tot i

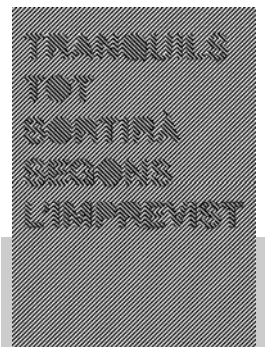

Una de les pintures murals creades per Gaser, que serà un dels convidats a la mostra

per a tothom. Així doncs, a partir de les aportacions que vagi fent el públic, s'anirà edificant, en un territori col·lectiu, un lloc sense jerarquies que redefineixi el concepte de *polis*. Al carrer Santa Anna, hi haurà la proposta de l'artista Gaser, amb *Personatges del barri*. Aquest creador, que treballa la pintura mural i el grafit amb uns resultats més que notables, farà una intervenció a les parets tapiades i obsoletes de la part alta de Tarragona, on recrearà les escenes i les situacions quotidianes del barri i el seu veïnat.

Pel que fa a l'àmbit de la fotografia, destaquem tres projectes que no deixen ningú indiferent. Amb *Qatar the race* (Qatar la cursa), Alba Sotorra retrata els contrastos presents en aquest *nou món* on el desert deixa pas a una mar de gratacles i luxes prohibitius. Alba Sotorra segueix el dia a dia d'un alt càrrec d'una multinacional que està supervisant la construcció d'una central hidroelèctrica i d'un empresari qatarià que dirigeix els entrenaments dels seus camells per una cursa molt important. L'emplaçament il·lusori que transiten tots dos deixa entreveure una humanitat a la carrera. També es podrà veure l'obra d'Albert Farnós i Susanna Alaitz, que ens presenten dues reflexions sobre la fotografia i sobre la figura de la persona viatgera. Farnós mostra aquest art com una eina útil de comunicació i interacció amb els pobles a través del treball *Mirades Paral·leles*, on s'intercanvien els treballs fotogràfics que han fet una escola del Perelló i una de Montes de Oca, a la República Dominicana. Susanna Alaitz, que és guia turística especialitzada en l'Himàlaia, ens parla

de turistes que utilitzen les càmeres per xuclar imatges i convertir-les en col·leccionables de manera acrílica i sense cap mena de criteri. Una de les accions reivindicatives que es faran directament a l'espai urbà és *Vandalisme domèstic*, de Mari Pili, una denúncia clara de l'ordenança municipal que, arreu del país, ha prohibit l'estesa de roba a les finestres, els balcons o els terrats, acció que es penalitza amb multes que arriben als 3.000 euros a ciutats com Manresa. Per aquest motiu, es reivindicarà l'estesa de la bugada com a *falta de decoro* i perquè suposa un estalvi del 6% en la factura de la llum.

III Festival d'Arts Visuals e-plec

Del 29 de febrer al 4 de març.
Part Alta de Tarragona,
carrer Santa Anna.
Gratuït.
Programa:
www.visual-lab.info/e-plec.

La **Kasba** internacional
LA MÚSICA TRASPASSA FRONTERES!!!
WWW.KASBAMUSIC.COM

CANTECA DE MACAO
NUNCA ES TARDE

DES DE MADRID
EL CIRC MUSICAL
CANTECA DE MACAO
"NUNCA ES TARDE"

MÚSICA PORTUÀRIA
DES DE SICILIA
BACIAMOLEMANI
"L'ALBERO DELLE SEPIE"

L'ALBERO DELLE SEPIE
BACIAMOLEMANI

LIBRES

Una recuperació fresca i original del pensament de Lenin

L'obra és una biografia política del revolucionari que abraça el període 1893-1914

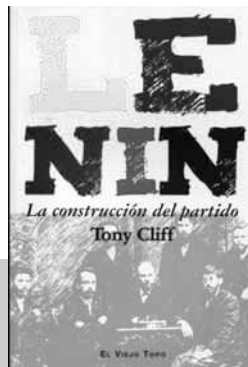
Manifestació de treballadores russes durant la revolució de l'any 1905

Joel Sans
expressions@setmanaridirecta.info

Lenin és un dels revolucionaris menys reclamats. Des de la dreta, se l'ha assenyalat com el culpable del totalitarisme. Stalin, dictador de l'URSS, seria el continuador d'un Lenin que hauria governat el partit bolxevic dictatorialment. Però les crítiques no només han vingut des d'aquesta banda de l'espectre ideològic. Bona part de l'esquerra -inclosa l'anticapitalista- ha posat Lenin en quarantena arran de l'experiència de l'URSS i dels partits comunistes. Precaució necessària, però que podria ser excessiva -i contraproduent- si arribéssim a la conclusió que el que va succeir finalment després de la Revolució Russa va tenir poc a veure amb les idees de Lenin. De fet, va ser la seva negació. Per això és benvinguda la publicació, per primera vegada en castellà, del llibre *Lenin: la construcció del partit*, una biografia política que mostra l'evolució del personatge entre 1893 i 1914. L'autor és Tony Cliff, un revolucionari nascut en una família jueva a Palestina l'any 1917 que aviat va trencar amb el sionisme i va dedicar gran part de la seva vida a l'activisme i a recuperar i actualitzar les idees marxistes. Cliff va escriure aquesta biografia durant els anys 70, allunyant-se tant de la glorificació com de la demonització. L'objectiu és fer reviure les idees de Lenin que parlaven de canviar el món des de la base.

No és una tasca fàcil. Lenin, un dels pilars de la complicada construcció de l'esquerra anticapitalista russa sota l'opressiu règim tsarista, va intervenir en moments polítics extremadament diferents, de travessia del desert, d'ascens revolucionari o de resaca repressiva. En cada moment, va posar l'èmfasi sobre qüestions diferents en funció dels debats que hi havia, cosa que ha dificultat citar-lo i treure de context les seves afirmacions. Quin és el Lenin autèntic, el que el 1902 defensava una organització restringida de "revolucionaris professionals" al seu llibre *Què fer?*, o el que, dos anys més tard, durant la revolució de 1905, apostava per obrir el partit i cridava a l'autoorganització dels treballadors i les treballadores a través dels soviets? Efectivament, les veus detractores de Lenin han propagat la idea que el partit bolxevic és el que reflecteix a *Què fer?* i han deixat de banda el fet que el llibre va ser escrit quan la persecució policial obligava a la disciplina de la clandestinitat i que l'autor va refusar aquest model poc més tard. Lluny del mite, com mostra el llibre de Cliff, no va existir un model *leninista* de partit.

L'espai d'una ressenya és limitat per poder entrar amb detall en aquestes qüestions, però sí que permet recomanar encariadament l'obra a qui vulgui endinsar-s'hi. Un llibre que té moltes virtuts: situar amb precisió les diferents opinions de Lenin en el

Lenin: la construcció del partit (1893-1914)

Tony Cliff.
El Viejo Topo i La Hiedra.
448 pàgines.

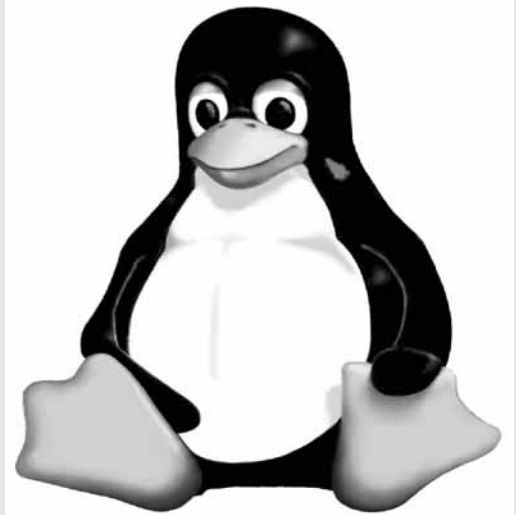
seu context, aprofundir en les seves idees tan interessants sobre estratègia i tàctica i entrar en la qüestió -ben oberta- del *com ens organitzem*.

De lectura àgil, el llibre de Cliff fa una recuperació original i fresca del pensament de Lenin posant l'èmfasi en la seva flexibilitat. Una tasca interessant, la de prendre -críticament- les idees de les figures revolucionàries més importants del passat just quan vivim la crisi més profunda dels últims 80 anys.

ZONA LLIURE

CODI REBEL

Descobrint el programari lliure, pas a pas

Daniel Martí,
membre de GnuLinux.cat

Al llarg dels anys, l'ús del programari lliure en l'àmbit personal ha anat creixent, però, majoritàriament, només entre els sectors universitaris i aficionats a la informàtica. I no és que sigui una tasca difícil, més aviat ens facilitaria la vida. Per això us ensenyarem petits passos que podeu fer cada dia perquè el camí sigui més planer.

Canviar de sistema operatiu de la nit al dia no és funcional i, probablement, ens duria maldecaps; és preferible que ens anem adaptant a poc a poc. Una de les millors maneres de fer-ho és començar a utilitzar aplicacions de codi obert que substitueixin parts del nostre sistema, com el reproductor de vídeo VLC, el paquet ofimàtic LibreOffice o l'editor d'imatges GIMP. Si ens acostumem a fer-les servir, el pas ens resultarà més tranquil i fàcil.

Un cop fet això, si no ens volem llançar directament a la instal·lació, podem engagar des d'un CD, DVD o USB, de manera que podrem descobrir-ne el funcionament i l'aparença sense modificar el nostre sistema. La pregunta més freqüent entre la gent que vol començar amb el programari lliure és: "I quina

distribució faig servir? N'hi ha moltes!". I això és cert, tot i que no us n'heu de preocupar gaire. Podeu escollir la que vulgueu: Mint, Debian, Fedora, Ubuntu, OpenSUSE... Cadascuna té les seves característiques, si desitgeu filar prim.

Us hi sentiu còmodes, al nou entorn? És estrany, sí, però, amb una mica de temps, ni ho notareu. Si mai no heu instal·lat cap sistema operatiu és recomanable que demaneu assistència a algun amic o amiga amb experiència o bé que seguïu alguna guia d'Internet detallada, amb una mica de paciència. Que no us faci por deixar enrere el vostre antic sistema; si hi ha coses que necessiteu fer tant sí com no amb Windows o Mac, sempre es pot configurar una doble arrencada perquè pugueu anar canviant de sistema operatiu en un sol ordinador.

Per acabar, només recordar-vos que mai no estareu soles davant d'aquests reptes. Si mai necessiteu ajuda, la comunitat catalana creix cada dia; SoftCatalà.cat i GnuLinux.cat són exemples dels portals on trobareu documentació i gent que, com vosaltres, va fer el pas i està disposada a donar-vos un cop de mà.

+INFO: www.gnulinix.cat

, agenda directa

BARCELONA

Dimecres 29 de febrer
Projectió de la pel·lícula 'Catalunya Uber Alles!'
 19h Masia de La Guineueta
 Plaça de Can Ensenya, 4.
 Comptarem amb la presència del director del film (Ramon Térmens) i, després de la projecció, farem un debat obert amb les participants.
 Organitza: Xarxa 9 Barris Acull, CJG i Masia de La Guineueta
 Més informació: lamasia@laic.org

Xerrada: 'De los movimientos sociales críticos al 15-M en Madrid: ¿nada será como antes?'
 17h Ateneu Popular de 9 Barris
 C. Portlligat, 11-15.
 Amb Carlos Taibo, professor de ciències polítiques a la Universitat Autònoma de Madrid i autor de llibres com *El decrecimiento explicado con sencillez* i *Libertari@s*, entre d'altres. Parlarà sobre les claus del moviment indignat a Madrid i la seva influència en el procés dels moviments socials.
 Organitza: Ateneu Popular de 9 Barris
 Més informació: ateneugb.net/

Dijous 1 de març
Exposició 'Dones Palestines sota l'ocupació israeliana'
 19h RAI
 C. Carders, 12.
 Exposició de la fotògrafa Patricia Bobillo que reflecteix la vida de les dones palestines. Fins l'11 de març.
 Més info: <http://www.patriciabobilloordriguez.com>

Cicle Alternatives al Sistema: Model de Decreixement Sostenible
 19h Àgora Catalunya
 Plaça de Catalunya, 9, 4t 2a (cantonada amb rambla Catalunya).
 Es presentarà el model de decreixement sostenible com a mètode per reduir l'escala de producció i de consum actuals i, alhora, aconseguir augmentar el benestar humà i una millora de les condicions ecològiques i de l'equitat al planeta. A càrrec de François Schneider, Marta Conde i

Onzena Calçotada Kosturiquera

10 de març de 2012
CAN MARQUÈS (CANOVELES)

El projecte de la Kosturica va néixer fa deu anys, quan un grup d'estudiants acabades de llicenciar en Agrònoms buscaven una alternativa real i rupturista amb el comerç i l'agricultura tradicionals. Van trobar la masia de Can Marquès i van començar a produir per fer cistelles bàsiques de verdura i hortalisses, que repartien a grups de consum de la zona o de la ciutat de Barcelona. Alts i baixos, entrades i sortides, però la Kosturica, des de llavors, ha estat un element clau de l'agroecologia a la província de Barcelona. Properes a l'autogestió, les persones que formen part del projecte organitzen la calçotada anual durant el mes de març. Enguany, aquest esdeveniment també serà un espai d'autofinançament amb la gent detinguda durant les protestes de bloqueig al Parlament de 15-J de 2011. Una diada plena de sorpreses, retrobaments, ballaruga i bon ambient, oberta a tothom qui la vulgui gaudir. El sarau comença a l'hora del vermut, amb el muntatge de tota la història i amb l'encesa dels focs. L'opció vegetariana del tiquet et deixa gaudir de vint calçots, brou vegetarià, consumició ecològica i/o artesana, la millor salsa romesco de la contrada, dues llesques de pa fetes al forn de llenya i amb farina ecològica i una peça de fruita o un got de mistela. Si s'opta per l'opció carnívora, també hi entra una botifarra deliciosa de la carnisseria de referència. Enguany, la novetat és que el quinto d'havent dinat i la barra durant els concerts van destinats a donar un cop de mà a les despeses judicials de les encausades pel bloqueig al Parlament. Val la pena passar per Can Marquès aquell dia. Vés a saber qui t'hi pots trobar! A la tarda, podrem gaudir de Marieta (contacontes clown); Roger Pelàez amb el seu espectacle *Roger Pelàez canta Sau; Habemus Humus*, un espectacle de música mediterrània; Amics del bosc (rock psicodèlic); Username & the Passwords (sowl- funky), i Don Vito i los Corleole (rumbeta). Cal demanar tiquets abans del 5 de març.

Més info: <http://kosturica.blogspot.com/>

Filka Sekulova.
 Organitza: NOVA. Centre per a la innovació social
 Més informació i inscripcions: comunicacio@nova.cat

Son cubà amb Mane Ferret i José Félix León
 21h Kafeta de la revista *Barrío*
 CSO La Gordíssima
 Pons i Gallarza, 10 (Metro L1 Sant Andreu).

Dissabte 3 de març
Mercat d'intercanvi
 De 10:30 a 14h Zona Franca. Plaça Marina
 Organitza: Xarxa d'Intercanvis de La Marina. Més informació: intercanvis@entitatsdelamarina.org

Acció solidària per l'aigua i la vida
 19:30h Centre Social Barrilonia
 Rambla del Raval, 8.
 Organitza: Q'atary-Perú i Barcelona en Transició

Diumenge 4 de març
Mercat de segona mà
 De 16 a 22h Ciutat Vella
 C. Júlia Portet, 5.
 Organitza: TwoMarket Bcn
 Més informació: twomarketbcn@gmail.com

Dilluns 5 de març
Inici del grup de lectura del llibre 'El Calibán y la bruja: mujeres, cuerpo y acumulación originaria'
 19h La Ciutat Invisible. C. Riego, 35.
 De la historiadora feminista Silvia Federicci. El grup de lectura pretén ser un punt de trobada entre persones que lleixin un text comú, hi reflexionin i en parlin des d'una perspectiva crítica.
 Organitza: La Ciutat Invisible

Dimarts 6 de març
Xerrada i col·loqui: 'Alternativa al consumisme'
 19:30h Local Social EcoConcern
 C. Mare de Déu del Pilar, 15, principal.
 Sobre les altres maneres de relacionar-nos amb els productes dins un sistema que ens impulsa constantment al consum. Amb l'ecoenginyer, David Cortés Rosell
 Organitza: EcoConcern-Innovació Social. Més informació: www.pangea.org/ecoconcern

CARDEDEU

Dimecres 29 de febrer
Xerrada: 'Democràcia i sistemes polítics'
 20h Teatre Esbarjo
 A càrrec de Joan Subirats, catedràtic de ciències polítiques de la UAB.
 Organitza: Indignats de Cardedeu i altres assemblees del Baix Montseny

CERDANYOLA

Dissabte 3 de març
Jornada contra la impunitat
 19:30h Casal Popular i Cultural La Clau
 C. Mare de Déu del Pilar, 43.
 Amb Xavier Montanyà, coautor del documental *Granados y Delgado. Un crimen legal*. Tot seguit, *Carta des de*

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR
 Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

<p>Se cedeix terreny de 500m² aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es</p>	<p>Xarxa d'intercanvi a través d'Internet: www.volstens.org</p> <p>Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204</p>	<p>La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a enobrir els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info</p> <p>El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net</p>
---	--	--

> EL TEMPS

<p>DIJOUS 1 L'anticicló mantindrà temperatures molt suaus i un ambient força assolellat. Vents en calma i boires a l'interior.</p>	<p>DIVENDRES 2 Primeres capes de núvols baixos a les comarques del País Valencià i el litoral de Tarragona i Barcelona.</p>	<p>DISSABTE 3 Cel força ennuvolat, alguns ruixats febles durant el matí al Pirineu i a la costa sud. En general, quatre gotes.</p>
<p>DIUMENGE 4 S'obriran clarianes d'oest a est. Vents de mestrals suaus. Alguns núvols retinguts a la costa central.</p>	<p>DILLUNS 5 Un front fred del nord començarà a afectar el Pirineu, on cauran fortes nevades a pràcticament totes les cotes.</p>	<p>DIMARTS 6 Una perturbació escombrarà Catalunya de nord a sud, forta baixada de les temperatures, ruixats i ventades fortes.</p>

Gasteiz, de l'Associació 3 de març i *Muerte accidental de un anarquista*, obra teatral de Dario Fo, amb la companyia Proyecto Paralelo; tot acompanyat d'un sopar de pintxos.

Organitza: Casal La Clau
Més informació: www.maimes.cat

LA GARRIGA

Dissabte 3 de març

Fira d'intercanvi i reparació

10h Plaça de Can Dachs

Durant el matí es farà una jornada d'intercanvi i reparacions d'objectes. A la tarda, continuaran els intercanvis i, a partir de les quatre, es es presentarà l'Ecoarxa del Montseny. Tot plegat, acompanyat de poesia i música en directe.

Organitza: Assemblea La Garriga

GIRONA

Dilluns 5 de març

Presentació i tast de la Birra o8

20h B-12. C. Rutlla, 147.

La cervesa artesana barcelonina, els dos tipus de la qual porten els noms de Clot i l'Eixample, es presenta a Girona. Organitza: Restaurant bar B-12

Més informació: www.b12cafebar.org

LLINARS DEL VALLÈS

Dijous 1 de març

Xerrada: 'La crisi energètica'

19h Casal Parroquial

A càrrec d'Antonio Turiel, doctor en física i investigador del CSIC.

Organitzen: Àgora Vilamajor, Amics del MALL, Assemblea Popular d'Hostalric i Rodalies, Banc del Temps de Cardedeu, Cardedeu per un món millor, Cardedeu Vital, Horts Vitals, Indignats de Cardedeu, Indigna't Llinars, La Coordinadora, Plataforma Stop Karting Llinars del Vallès, Vilanimal.

LLEIDA

Divendres 2 de març

Anarquisme a Euskal Herria

20:30h CSA La Maranya. C. del Parc, 13.

Xerrada sobre banca ètica i presentació de Coop57

REUS, 1 de març

Sobre l'actual conjuntura política i econòmica té un vessant positiu, és que les entitats, les organitzacions i els col·lectius crítics s'ajunten. Les persones que opten per fer front a l'actual *statu quo* entenen que cal sumar esforços a l'hora de proposar canvis reals en el dia a dia de les seves organitzacions. A més, opten per explicar l'experiència conjuntament. Des de Reus, ens arriba una proposta molt interessant. El dijous 1 de març, a les vuit del vespre, a la Sala Hortensi Güell del Centre de Lectura, es farà una xerrada sobre banca ètica, una alternativa a la banca tradicional, basada en donar serveis financers partint de criteris ètics i sostenibles.

La xerrada s'estructurarà en tres parts: Alternatives per finançar projectes socials en la conjuntura econòmica actual. Coop57. Origen, estat actual i projectes de futur. Finançament de projectes a Reus, casos pràctics. Citarlos tots i fer una breu referència de cadascun. La xerrada, l'organitzen per totes les entitats sòcies de Coop57 a Reus: Xiquets de Reus, Casal Despertaferro, Punt6 Ràdio, Cooperativa El Brot, CUP, Associació de familiars de malalts mentals de Reus i CGT. També s'ha previst fer un sopar-tertúlia després de la xerrada a la Taverna Despertaferro

Es presentaran els llibres *Anarkherria 1986-2011* i *Breve Historia del Anarquismo Vasco*, amb els seus autors Jakue Pascual i Juanxo Estebaran. Organitza: CSA La Maranya i Col·lectiu A les Trinxeres
Més informació: <http://alestrinx.blogspot.com>

RIPOLL

Dissabte 3 de març

Presentació de Som Energia

18h Sala Abat Senjust Baixos de l'Ajuntament de Ripoll
Amb la intervenció de tres sòcies fundadores d'aquesta cooperativa de producció i consum d'energies renovables: Gil Salvans, Marta Doncel i Emma Silván.
Organitza: Grup de Defensa del Ter
Més informació: <http://www.somenergia.coop/>

SABADELL

Dijous 1 de març

Passi del documental 'Blood in the mobile'

20h i 22:30h (en dues sessions) Cines Imperial de Sabadell
A les 20h es farà la presentació del film, a càrrec d'Iris Boadella (Lliga dels Drets dels Pobles i membre de la Xarxa d'Entitats per la República Democràtica del Congo).

Organitza: Xarxa d'Entitats per la República Democràtica del Congo i Cineclub Sabadell
Més informació a: www.cineclubsabadell.org i www.bloodinthemobile.org

SANT CUGAT

Divendres 2 de març

Xerrada: Història del C.P. La Guitza

i l'Esquerra Independentista a Sant Cugat

19h Casal Popular La Guitza C. Migdia, 13.

A càrrec de militants de l'esquerra independentista de Sant Cugat del Vallès presents durant les diverses etapes d'aquest projecte que enguany fa nou anys i que s'anomena Casal Popular La Guitza. No farem una mirada, sinó moltes al passat, el present i el futur del nostre Casal Popular. Organitza: Casal Popular La Guitza
Més informació: <http://laguitza.cat>

TORELLÓ

Diumenge 4 de març

Jornada de neteja dels entorns del riu Ter al seu pas per Torelló

9:30h Davant l'antiga discoteca Danatela

Organitza: Grup de Defensa del Ter
Més informació: Toni Mas - 653 360 854

VALÈNCIA

Dijous 1 de març

Xiulada contra les retallades

13:45h A la Mascletà

La classe política del País Valencià utilitza les falles com a altaveu propagandístic i, el mateix dia 1 de març, s'inicien les dràstiques retallades en el si dels serveis públics de la ciutadania valenciana. Per fer sentir la seva veu, la gent ha convocat xiulada popular a la mateixa plaça on s'encendrà la mascletà que dona el tret de sortida a les falles de 2012.

Convoca: #intifalla i #primavera valenciana

Divendres 2 de març

Inauguració de l'exposició '15M, un somni de primavera'

Racó de la Corbella

C. Maldonado, 39. Barri de velluters
Exposició de fotografies de Josep Antoni Collado, que, a través de la seva càmera, ens presenta una mirada dels carrers de València durant les mobilitzacions des del 15 de maig.

Les PAH es troben amb l'ONU

BARCELONA 1 i 2 de març

Raquel Rolnik, relatora especial de les Nacions Unides sobre el Dret a un Habitatge Adequat, visita Barcelona el dia 2 de març. Aprofitant la seva estada a la ciutat, es trobarà amb persones afectades per execucions hipotecàries i desnonaments de la Plataforma el dia bans, dijous 1 de març, a les sis de la tarda. La conferència de Rolnik del dia 2 serà presentada per Jordi Borja, geògraf urbanista i president de l'Observatori DESC, i es farà a l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, al carrer Mallorca 283. Organitza: Plataforma d'Afectats i Afectades per les Hipoteques

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 3 de febrer

Manifestació contra el desallotjament del CSO La Forsa

18h Davant La Forsa

Avinguda de la Fama, 41.

Convoca: Assemblea del CSO

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Mahfud Brahim Banna CATALÀ D'ADOPCIÓ I ACTIVISTA SAHRAUÍ

“Algú ha d'escoltar els sahrauís; aleshores serem independents”

Tenia onze anys quan, amb altra mainada refugiada del campament sahrauí de Tindouf, va arribar al casal d'estiu de Santa Coloma de Cervelló per passar el mes de juliol. Allà, va conèixer la seva família d'acollida, del barri d'Horta de Barcelona. Va ser aleshores quan li van detectar que era cel·fàc, moment en què van decidir, d'acord amb el seu pare i la seva mare sahrauís, que es quedés a viure a Catalunya. Avui, amb 28 anys, Mahfud assumeix amb normalitat la seva catalanitat mentre continua actiu en la lluita pel reconeixement del Sàhara a través de diverses entitats.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Què va passar després d'instal·lar-te a Catalunya?

Em van inscriure a l'institut Mare Nostrum del barri d'Horta, on vaig fer dos cursos de l'ESO amb reforç de llengua catalana. Després, la vaig acabar en un altre centre i, acte seguit, vaig estudiar un grau mitjà de gestió administrativa. Durant dos anys, també vaig treballar de mecànic. Aleshores, vaig fer Integració Social a l'Institut La Bastida i, fins avui, que m'he posat a estudiar Antropologia a la facultat de la UB del Raval de Barcelona. També treballo amb nens i nenes en un centre social, estic unes hores en un menjador escolar i, entre dilluns i dijous, faig d'administratiu en una oficina a la Zona Franca. Intento tenir els meus propis recursos.

“Molts catalans se m'adrecen en castellà per la meva aparença d'estranger i, si la llengua no s'utilitza, s'acaba perdent”

Quan vas sentir la necessitat de reforçar els lligams amb el teu poble d'origen?

Va arribar després que la meva família d'acollida s'hi interessés a través del Front Polisario, que aleshores organitzava les colònies amb el suport de l'Associació Catalana d'Amics amb el Poble Sahrauí (ACAPS). S'informava d'actes, de

ÀNGEL MONLLÉO

manifestacions i d'altres activitats que muntava l'entitat ACAPS, cosa que ha fet que la meua mare catalana, la Núria Salamé, avui en sigui la presidenta.

A l'associació, com t'hi vas vincular personalment?

En arribar a l'adolescència, vaig crear l'entitat Sàhara Horta-Jove amb altres familiars de l'associació. Hem fet xerrades i concerts i, cada any, participem a la Caravana Solidària pel Sàhara. De la mateixa manera, al si de les Joventuts d'Esquerra Republicana, vaig coordinar algunes campanyes de sensibilització durant cinc anys. Ara, l'activitat ha disminuït bruscament i, a Sàhara Horta-Jove, només ens actiuem quan sorgeix alguna proposta.

A què atribueixes aquesta davallada de l'activitat?

Amb les noves tecnologies, la informació ha arribat a una part important de la societat catalana. En canvi, les institucions ho han deixat de banda, tot i que cal actuar per defensar els drets del poble sahrauí. Potser pensen que perdran la relació preferent que manté l'Estat espanyol amb el Marroc.

Quines analogies veus entre el hassania -la teua llengua materna- i el català?

Són contextos diferents. Mentre el català va ser prohibit, fet que va dur els catalans a protegir-lo, el hassania no té aquesta possibilitat. La nostra prioritat és recuperar la terra de la qual vam ser expulsats. Quan deixem de ser un poble oprimid, aleshores ens centrarem en l'idioma. Un reconeixement que també necessita el català a la Unió Europea i en d'altres àmbits. L'important és que les generacions ac-

tuals el parlin; a mi, per exemple, molts catalans se m'adrecen en castellà per la meua aparença d'estranger. I si la llengua no s'utilitza cada dia -i això depèn del poble-, s'acaba perdent.

Què en penses, del col·lectiu marroquí que t'envolta?

La informació que rep dels fets històrics dista molt del que va succeir en realitat. Se'ls explica que els seus avantpassats van conquerir el Sàhara, no pas que pertany a àrabs com ells que tenen el dret de viure-hi en llibertat. Una llibertat arrabassada per culpa de la Marxa Verda de Mohamed VI i gràcies a la retirada dels espanyols. Amb aquesta informació, se'ls intenta manipular per aconseguir que molta gent s'instal·li a la zona ocupada i, d'aquesta manera, evitar la nostra emancipació.

El procés d'inclusió social de la comunitat migrada s'està fent bé?

Hem d'esborrar la idea maniquea del migrant associat a la delinqüència i combatre les polítiques que impedeixen el seu arrelament. Al migrant, se li presenta un itinerari ple d'obstacles que fa que trigui mitja vida a assentar-se. Sense la feina de moltes entitats i l'actitud permeable d'una part de la població, l'arrelament seria impossible.

Hauríem de mirar més cap a l'altre riba del Mediterrani?

Les revoltes àrabs ens han ensenyat una generació de joves que, amb l'ajuda d'Internet, ha trencat la por i explica els seus anhels de llibertat al món sencer.

Com veus el futur del Sàhara?

S'hauria d'haver resolt quan, el 1991, l'ONU va prometre un pla perquè poguéssim autodeterminar-

nos. Els hauria de caure la cara de vergonya, ja que han abandonat el procés i han permès que el Marroc continués amb les seves polítiques predadores d'extracció de fosfats i pesca massiva al nostre territori.

Des de Catalunya, què s'hi pot fer?

A més dels campaments solidaris a Tindouf, l'entitat ACAPS treballa per detectar les necessitats diàries que té la comunitat sahrauí, com ara desminar la zona ocupada. I això, ho fa mentre escridassa l'orella dels organismes internacionals perquè donin veu als sahrauís. Malauradament, els interessos que hi ha al Marroc, que té el control de la immigració, fan que el continent europeu no pressioni perquè això sigui possible.

“Els interessos que hi ha al Marroc, que té el control de la immigració, fan que Europa no pressioni perquè ens donin veu”

Tot i això, ets optimista?

Correm el perill que el Marroc ens ofereixi una autonomia que ens mantindria subjugats. Per això, algú ha d'escoltar-nos i permetre que ens expressem en llibertat, així aconseguirem la independència i no haurem d'anar a una guerra. Jo ho viuré des d'aquí, fent viatges i lluitant perquè el Sàhara sigui escoltat i respectat.

. LA COLUMNA

Poder

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Poder, i més concretament, poder popular, vol dir, en llenguatge dels moviments socials crítics catalans, tot tipus de poder menys un, l'institucional, vertader tabú de bona part de la generació que ara volta els 30-40 anys -i a qui va dirigit especialment aquest article. No cal prendre el poder institucional per transformar la societat hem cregut sempre, a diferència de la generació anterior, que si una cosa tenien clara era que qualsevol transformació passava inevitablement per prendre qualsevol poder que els passés per davant: institucional, mediàtic, econòmic, immobiliari... Marcats -i esferreits- per l'ús indegut del poder que hem vist en tants impresentables que han pervertit la idea de la

Estem marcats per l'ús indegut del poder que hem vist en tants impresentables que han pervertit la idea de la política

política, -aprofitant-se'n econòmicament, traint els principis fonamentals, etc-, segurament això ens ha fet refermar en l'antiinstitució, optant per la recerca de l'hegemonia des de fora, des de baix, des dels costats però mai des de dins. Però veient el grau de corrupció de l'actual oligarquia política -amb feliç expressió de Julià de Jodar- i la tremenda crisi de l'esquerra institucionalitzada, és l'hora de repensar plantejaments més valents i arriscats que traslladin a l'esfera institucional les alternatives i capacitat que ja tenim. Les retallades, la reforma laboral, el desmantellament de l'estat del benestar i l'inafel·lable triomf de Goldman Sachs sobre la Política, s'han fet amb la cobertura de la política institucional, aquella que amb un punt d'ingenunitat ens hem deixat perdre. No és una argumentació en clau estricta de moviment, sinó en clau de societat, d'una societat necessitada d'una forta redistribució econòmica, un control democràtic estricte i d'una substitució de l'elit econòmica i política que s'ha anat enfortint amb els darrers 30 anys, tapant-se les vergonyes els uns als altres i, en definitiva, carregant-se tot allò pel que tants hi van deixar la pell. Potser va sent hora de treure del calaix el paradigma de la conquesta del poder, treure-li la pols i veure què pot donar de si.